

DIREKTĪVAS

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA 2008/98/EK

(2008. gada 19. novembris)

par atkritumiem un par dažu direktīvu atcelšanu

(Dokuments attiecas uz EEZ)

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 175. panta 1. punktu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽¹⁾,

ņemot vērā Reģionu komitejas atzinumu ⁽²⁾,

saskaņā ar Līguma 251. pantā noteikto procedūru ⁽³⁾,

tā kā:

(1) Ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2006/12/EK (2006. gada 5. aprīlis) par atkritumiem ⁽⁴⁾ izveido tiesisko regulējumu darbībām ar atkritumiem Kopienā. Tajā definēti tādi pamatjēdzieni kā atkritumi, reģenerācija un apglabāšana un paredzētas būtiskās

prasības atkritumu apsaimniekošanai, jo sevišķi pienākums uzņēmumiem vai organizācijām, kas apsaimnieko atkritumus, saņemt atļauju vai reģistrēties un pienākums dalībvalstīm izstrādāt atkritumu apsaimniekošanas plānus. Ar to izveidoti tādi galvenie principi kā pienākums rīkoties ar atkritumiem tā, lai tas negatīvi neietekmētu vidi un cilvēku veselību, pamudinājums ievērot atkritumu apsaimniekošanas hierarhiju un rīkoties saskaņā ar principu, ka piesārņotājs maksā, prasība, ka atkritumu apglabāšanas izmaksas jāsedz atkritumu īpašniekam vai iepriekšējam īpašniekam, vai ražotājam, kura produkta rezultātā atkritumi ir radušies.

(2) Eiropas Parlamenta un Padomes Lēmumā Nr. 1600/2002/EK (2002. gada 22. jūlijs), ar ko nosaka Sesto Kopienas vides rīcības programmu ⁽⁵⁾, izteikts aicinājums pilnveidot vai pārskatīt tiesību aktus par atkritumiem, precizēt atšķirību starp atkritumiem un pārpalikumiem, kas nav uzskatāmi par atkritumiem, un izstrādāt atkritumu rašanās novēršanas un apsaimniekošanas pasākumus, tostarp noteikt mērķus.

(3) Komisijas 2003. gada 27. maija Paziņojumā par tematisku stratēģiju atkritumu rašanās novēršanai un atkritumu pārstrādei ņemta vērā vajadzība izvērtēt esošās reģenerācijas un apglabāšanas definīcijas, kā arī nepieciešamība pēc vispārēji piemērojamas reģenerācijas definīcijas un diskusijas par atkritumu definīciju.

(4) Eiropas Parlaments 2004. gada 20. aprīļa Rezolūcijā par iepriekšminēto paziņojumu ⁽⁶⁾ aicināja Komisiju apsvērt iespēju attiecināt Padomes Direktīvu 96/61/EK (1996. gada 24. septembris) par piesārņojuma integrētu novēršanu un kontroli ⁽⁷⁾ uz visu atkritumu nozari kopumā. Tas arī aicināja Komisiju skaidri nošķirt reģenerāciju un apglabāšanu un precizēt atšķirību starp atkritumiem un pārpalikumiem, kas nav uzskatāmi par atkritumiem.

⁽¹⁾ OV C 309, 16.12.2006., 55. lpp.

⁽²⁾ OV C 229, 22.9.2006., 1. lpp.

⁽³⁾ Eiropas Parlamenta 2007. gada 13. februāra Atzinums (OV C 287 E, 29.11.2007., 135. lpp.), Padomes 2007. gada 20. decembra Kopējā nostāja (OV C 71 E, 18.3.2008., 16. lpp.) un Eiropas Parlamenta 2008. gada 17. jūnija Nostāja (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēta) un Padomes 2008. gada 20. oktobra Lēmums.

⁽⁴⁾ OV L 114, 27.4.2006., 9. lpp.

⁽⁵⁾ OV L 242, 10.9.2002., 1. lpp.

⁽⁶⁾ OV C 104 E, 30.4.2004., 401. lpp.

⁽⁷⁾ OV L 257, 10.10.1996., 26. lpp. Direktīva aizstāta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2008/1/EK (OV L 24, 29.1.2008., 8. lpp.).

- (5) Padome 2004. gada 1. jūlija secinājumos aicināja Komisiju iesniegt priekšlikumu par dažu Direktīvas 75/442/EEK, kas atcelta un aizstāta ar Direktīvu 2006/12/EK, aspektu pārskatīšanu, lai precizētu atšķirību starp atkritumiem un pārpalikumiem, kas nav uzskatāmi par atkritumiem, un atšķirību starp reģenerāciju un apglabāšanu.
- (6) Jebkuras atkritumu apsaimniekošanas politikas galvenajam mērķim vajadzētu būt atkritumu radīšanas un apsaimniekošanas negatīvās ietekmes uz cilvēku veselību un vidi samazināšanai līdz minimumam. Atkritumu politikai vajadzētu būt vērstai arī uz resursu izmantošanas samazināšanu, un tiem būtu jāveicina atkritumu hierarhijas piemērošana praksē.
- (7) Padome 1997. gada 24. februāra Rezolūcijā par Kopienas stratēģiju atkritumu apsaimniekošanai⁽¹⁾ apstiprināja, ka atkritumu apsaimniekošanas galvenajai prioritātei vajadzētu būt atkritumu rašanās novēršanai un ka atkārtota izmantošana un materiālu pārstrāde ir ieteicamāka par atkritumu reģenerāciju enerģijā, ja un ciktāl no ekoloģiskā viedokļa tās ir vislabākās alternatīvas.
- (8) Tādēļ ir vajadzīgs pārskatīt Direktīvu 2006/12/EK, lai precizētu galvenos pamatjēdzienus, piemēram, atkritumu, reģenerācijas un apglabāšanas definīcijas, lai pastiprinātu atkritumu rašanās novēršanas pasākumus, lai ieviestu pieeju, kas ņem vērā produktu un materiālu visu aprites ciklu, bet ne tikai to atkritumu stadiju, un lai samazinātu atkritumu rašanās un apsaimniekošanas ietekmi uz vidi, tādējādi nostiprinot atkritumu nozīmi tautsaimniecībā. Turklāt, lai saglabātu dabas resursus, būtu jāveicina atkritumu pārstrāde un pārstrādāto materiālu izmantošana. Skaidrības un saprotamības dēļ Direktīva 2006/12/EK būtu jāatceļ un jāaizstāj ar jaunu direktīvu.
- (9) Tā kā uz nozīmīgākajām atkritumu apsaimniekošanas darbībām tagad attiecas Kopienas tiesību akti vides jomā, ir būtiski, lai šī direktīva tiktu pielāgota šādai pieejai. Līguma 174. pantā paredzētais uzsvars uz mērķiem vides jomā ļautu vairāk pievērsties atkritumu rašanās un apsaimniekošanas ietekmei uz vidi visā resursu aprites ciklā. Tādēļ šīs direktīvas juridiskajam pamatam vajadzētu būt 175. pantam.
- (10) Būtu jāpiemēro efektīvi un konsekventi atkritumu apstrādes noteikumi – paredzot dažus atbrīvojumus – kustamam īpašumam, no kā īpašnieks atbrīvojas, ir nodomājies atbrīvoties vai ir spiests atbrīvoties.
- (11) Izvērtējot tādas izraktas nepiesārņotas augsnes un citu dabiskas izcelsmes materiālu statusu no atkritumu viedokļa, ko lieto citās vietās nekā tajā, kurā tie izrakti, būtu jāņem vērā šīs direktīvas atkritumu definīcija un noteikumi par blakusproduktu vai par stadiju, kad atkritumi vairs nav atkritumi.
- (12) Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (EK) Nr. 1774/2002 (2002. gada 3. oktobris), ar ko nosaka veselības aizsardzības noteikumus attiecībā uz dzīvnieku izcelsmes blakusproduktiem, kuri nav paredzēti cilvēku uzturam⁽²⁾, paredzētas, *inter alia*, atbilstīgas kontroles attiecībā uz visu dzīvnieku izcelsmes blakusproduktu, tostarp atkritumu, vākšanu, transportu, pārstrādi, izmantošanu un apglabāšanu, tādējādi novēršot iespējamu apdraudējumu dzīvnieku un sabiedrības veselībai. Tādēļ ir vajadzīgs noskaidrot saistību ar minēto regulu, lai novērstu noteikumu dublēšanu, neietverot šīs direktīvas darbības jomā dzīvnieku izcelsmes blakusproduktus gadījumos, kad tie paredzēti izmantošanas veidiem, kas nav uzskatāmi par darbībām ar atkritumiem.
- (13) Ņemot vērā pieredzi, kas gūta, piemērojot Regulu (EK) Nr. 1774/2002, ir lietderīgi precizēt darbības jomu tiesību aktiem par atkritumiem un šādu tiesību aktu noteikumus par bīstamiem atkritumiem saistībā ar dzīvnieku izcelsmes blakusproduktiem, kā tie noteikti Regulā (EK) Nr. 1774/2002. Ja dzīvnieku izcelsmes blakusprodukti rada potenciālu apdraudējumu veselībai, atbilstīgais juridiskais instruments šo risku novēršanai ir Regula (EK) Nr. 1774/2002, un tādēļ būtu jāizvairās no nevajadzīgas tās pārklāšanās ar tiesību aktiem atkritumu jomā.
- (14) Atkritumu pieskaitīšana bīstamiem atkritumiem būtu jāpamato, *inter alia*, ar Kopienas tiesību aktiem par ķīmiskām vielām, īpaši tad, ja bīstamo preparātu klasificē pēc tajos esošas robežvērtību koncentrācijas. Bīstamie atkritumi būtu jāreģlamentē, pamatojoties uz detalizētiem aprakstiem, lai pēc iespējas novērstu vai samazinātu tādu iespējamo negatīvo ietekmi uz vidi un cilvēku veselību, kuru rada neatbilstoša apsaimniekošana. Turklāt ir vajadzīgs saglabāt sistēmu, saskaņā ar kuru atkritumus un bīstamus atkritumus klasificē pēc jaunākā saraksta, kas noteikts ar Komisijas Lēmumu 2000/532/EK⁽³⁾, lai Kopienā veicinātu saskaņotu atkritumu veidu klasifikāciju un bīstamu atkritumu noteikšanu.

⁽²⁾ OV L 273, 10.10.2002., 1. lpp.

⁽³⁾ Komisijas Lēmums 2000/532/EK (2000. gada 3. maijs), ar ko aizstāj Lēmumu 94/3/EK, ar kuru izveidots atkritumu saraksts saskaņā ar 1. panta a) punktu Padomes Direktīvā 75/442/EEK par atkritumiem, un Padomes Lēmumu 94/904/EK, ar kuru izveidots bīstamo atkritumu saraksts saskaņā ar 1. panta 4. punktu Padomes Direktīvā 91/689/EEK par bīstamajiem atkritumiem (OV L 226, 6.9.2000., 3. lpp.).

⁽¹⁾ OV C 76, 11.3.1997., 1. lpp.

- (15) Vajadzīgs nošķirt iepriekšēju atkritumu glabāšanu līdz to savākšanai no atkritumu savākšanas un no atkritumu glabāšanas pirms apstrādes. Uzņēmumi vai organizācijas, kas rada atkritumus savā darba procesā, nebūtu jāuzskata par tādiem, kas nodarbojas ar atkritumu apsaimniekošanu un kuriem nepieciešamas atļaujas atkritumu uzglabāšanai pirms to savākšanas.
- (16) Ar iepriekšēju atkritumu glabāšanu savākšanas definīcijā saprot glabāšanu pirms savākšanas objektā, kur atkritumus izkrauj, lai sagatavotu tos turpmākai pārvaldīšanai ar nolūku reģenerēt vai apglabāt citur. Būtu jānošķir iepriekšēja atkritumu glabāšana pirms savākšanas un atkritumu glabāšana pirms apstrādes, ņemot vērā šīs direktīvas mērķi, atbilstīgi atkritumu veidam, izmēram un glabāšanas laikposmam, un savākšanas mērķim. Tas būtu jānošķir dalībvalstīm. Uz atkritumu glabāšanu pirms reģenerācijas trīs gadu laikposmā vai ilgāk un uz atkritumu glabāšanu pirms apglabāšanas viena gada vai ilgākā laikposmā attiecas Padomes Direktīva 1999/31/EK (1999. gada 26. aprīlis) par atkritumu poligoniem ⁽¹⁾.
- (17) Atkritumu savākšanas sistēmas, kuru pamatā nav profesionāla darbība, nebūtu jāreģistrē, jo tās nav tik bīstamas un veicina atkritumu atsevišķu vākšanu. Šādu sistēmu piemērs ir medicīnas atkritumu vākšana, ko veic aptiekas, atkritumu atpakaļ ņemšana patēriņa preču veikalos un kopīgas atkritumu savākšanas sistēmas skolās.
- (18) Šajā direktīvā būtu jāiekļauj atkritumu rašanās novēršanas, atkārtotas izmantošanas, sagatavošanas atkārtotai izmantošanai, apstrādes un pārstrādes definīcijas, lai precizētu šo jēdzienu jomu.
- (19) Vajadzīgs grozīt atkritumu reģenerācijas un apglabāšanas definīcijas, lai šos divus jēdzienus varētu skaidri atšķirt pēc tā, kā tie faktiski ietekmē vidi, tautsaimniecībā aizstājot dabas resursus un liekot apzināties, kādi ieguvumi videi un cilvēku veselībai ir iespējami, ja atkritumus izmanto kā resursus. Turklāt var sagatavot pamatnostādnes, lai precizētu gadījumus, kad šo atšķirību praksē grūti noteikt vai kad, klasificējot darbību kā reģenerāciju, tas neatbilst darbības patiesajai ietekmei uz vidi.
- (20) Šajā direktīvā būtu arī jāprecizē, kad sadzīves cieto atkritumu sadedzināšana ir energoefektīva un kad to var uzskatīt par reģenerācijas darbību.
- (21) Atkritumu apglabāšanu, kas ietver izgāšanu jūrā vai okeānā, arī apglabāšanu jūras gultnē, reglamentē arī ar starptautiskām konvencijām, jo īpaši, Konvenciju par to, lai novērstu jūras piesārņošanu, izgāžot atkritumus un citus materiālus, kas pieņemta Londonā 1972. gada 13. novembrī, un tās 1996. gada protokolu, kurā grozījumi izdarīti 2006. gadā.
- (22) Nevajadzētu jaukt atkritumu definīcijas dažādos aspektus, un vajadzības gadījumā attiecīgas procedūras būtu jāpiemēro blakusproduktiem, kas nav atkritumi, vai atkritumiem, kas vairs nav atkritumi. Lai precizētu atkritumu definīcijas konkrētus aspektus, šajā direktīvā būtu jāprecizē:
- kādos gadījumos ražošanas procesā radušās vielas vai priekšmeti, kuru ražošana nav šā procesa sākotnējais mērķis, ir blakusprodukti un nav atkritumi. Tikai pamatojoties uz koordinētu pieeju, kas regulāri jāatjaunina, un kad tas ir saskaņā ar vides un cilvēku veselības aizsardzību, var izlemt, kad viela nav atkritumi. Ja blakusproduktu izmantošana ir atļauta saskaņā ar vides atļauju vai vispārējiem vides noteikumiem, dalībvalstis to var izmantot kā instrumentu, lai nolemtu, ka nepastāv nekāda vispārēja kaitīga ietekme uz vidi vai cilvēku veselību; priekšmets vai viela būtu jāuzskata par blakusproduktu vienīgi tad, ja tie atbilst noteiktiem kritērijiem. Tā kā blakusprodukti ietilpst produktu kategorijā, blakusproduktu eksportam būtu jāatbilst attiecīgo Kopienas tiesību aktu prasībām; un
 - kad konkrēti atkritumi vairs nav atkritumi, nosakot kritērijus, kas paredz augstu vides aizsardzības pakāpi un labumu videi un tautsaimniecībai; iespējamās atkritumu kategorijas, kurām būtu jāizstrādā specifiskājas un kritēriji stadijai, kad "atkritumi vairs nav atkritumi", cita starpā ir – būvdarbos un ēku nojaukšanā radušies atkritumi, daži pelnu un izdedžu veidi, metāllūžņi, granulāti, riepas, tekstilmateriāli, komposts, makulatūra un stikls. Lai panāktu stadiju, kad "atkritumi vairs nav atkritumi", reģenerācijas darbība var būt tikpat vienkārša kā atkritumu pārbaude, lai pārliecinātos, vai tie atbilst atkritumu beigu stadijas kritērijiem.
- (23) Lai pārbaudītu vai aprēķinātu, vai ir izpildīti pārstrādes un reģenerācijas mērķi, kas noteikti Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 94/62/EK (1994. gada 20. decembris) par iepakojumu un izlietoto iepakojumu ⁽²⁾, Eiropas

⁽¹⁾ OV L 182, 16.7.1999., 1. lpp.

⁽²⁾ OV L 365, 31.12.1994., 10. lpp.

Parlamenta un Padomes Direktīvā 2000/53/EK (2000. gada 18. septembris) par nolietotiem transportlīdzekļiem ⁽¹⁾, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2002/96/EK (2003. gada 27. janvāris) par elektrisko un elektronisko iekārtu atkritumiem (EEIA) ⁽²⁾ un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2006/66/EK (2006. gada 6. septembris) par baterijām un akumulatoriem, un bateriju un akumulatoru atkritumiem ⁽³⁾, kā arī citos attiecīgos Kopienas tiesību aktos, par to atkritumu daudzumiem, kuri vairs nav atkritumi, būtu jāatskaitās kā par pārstrādātiem un reģenerētiem atkritumiem, ja ir izpildītas minēto tiesību aktu prasības attiecībā uz pārstrādi vai reģenerāciju.

- (24) Balstoties uz atkritumu definīciju, lai veicinātu skaidrību un konsekvenci, Komisija var pieņemt pamatnostādnes, lai konkrētos gadījumos precizētu, kad vielas vai priekšmeti kļūst par atkritumiem. Šādas pamatnostādnes var izstrādāt attiecībā uz, *inter alia*, elektriskām un elektroniskām iekārtām un transportlīdzekļiem.
- (25) Ir lietderīgi izmaksas sadalīt tā, lai tās atspoguļotu atkritumu rašanās un apsaimniekošanas faktiskās izmaksas vides jomā.
- (26) Princips, ka piesārņotājs maksā, ir pamatprincips gan Eiropas, gan starptautiskā mērogā. Atkritumu radītājam un īpašniekam atkritumus būtu jāapsaimnieko tā, lai garantētu augstu vides un cilvēku veselības aizsardzības pakāpi.
- (27) Šajā direktīvā ieviestā ražotāja paplašinātā atbildība ir viens no līdzekļiem, kā atbalstīt preču projektēšanu un ražošanu, pilnībā ņemot vērā un veicinot efektīvu resursu izmantošanu visā to aprites ciklā, tostarp remontu, atkārtotu izmantošanu, demontāžu un pārstrādi, netraucējot preču brīvu apriti iekšējā tirgū.
- (28) Šai direktīvai būtu jāveicina ES virzību uz "sabiedrību, kura resursus izmanto atkārtoti", kura cenšas izvairīties no atkritumu rašanās un izmanto atkritumus kā resursus. Īpaši Sestā Kopienas vides rīcības programma aicina veikt pasākumus, lai nodrošinātu atkritumu nošķiršanu izcelsmes vietā, prioritāru atkritumu plūsmu savākšanu un pārstrādi. Lai sasniegtu šo mērķi un lai veicinātu vai uzlabotu reģenerācijas potenciālu, pirms ar atkritumiem veic reģenerācijas darbības, kas kopumā ir videi labākais rezultāts, atkritumi būtu jāvēc atsevišķi, ja tas tehnisku, vides vai ekonomisku apsvērumu dēļ ir praktiski realizējams. Dalībvalstīm vajadzības gadījumā būtu jāveicina bīstamo sastāvdaļu atdalīšana no visām atkritumu plūsmām, lai panāktu videi nekaitīgu atkritumu apsaimniekošanu.

- (29) Dalībvalstīm atbilstīgi atkritumu hierarhijai un mērķim par pārstrādājošas sabiedrības izveidi būtu jāatbalsta otrreizējo izejvielu – piemēram, makulatūras – izmantošana, un tās kad vien iespējams nedrīkstētu atbalstīt šādu otrreizējo izejvielu apglabāšanu vai sadedzināšanu.
- (30) Lai īstenotu piesardzības principu un preventīvās darbības principu, kas nostiprināti Līguma 174. panta 2. punktā, vajadzīgs izvīzīt vispārējus vides aizsardzības mērķus atkritumu apsaimniekošanai Kopienā. Saskaņā ar šiem principiem Kopienai un dalībvalstīm būtu jāizveido sistēma, lai novērstu, samazinātu un, cik iespējams, likvidētu piesārņojuma vai traucējumu avotus, pieņemot pasākumus, ar kuriem tiek novērsti minētie apdraudējumi.
- (31) Atkritumu apsaimniekošanas hierarhija kopumā nosaka prioritāšu secību tam, kas ir videi labākā visaptverošā iespēja politikā un tiesību aktos par atkritumiem, kamēr vienlaicīgi var būt nepieciešama šādas hierarhijas nepiemērošana konkrētām atkritumu plūsmām, ja tas attaisnojams ar cita starpā tehnisko realizējamību, ekonomisko pamatotību un vides aizsardzību.
- (32) Jāparedz sadarbības tīkls attiecībā uz atkritumu apglabāšanas iekārtām un jauktu sadzīves atkritumu reģenerācijas iekārtām, kas savākti no privātām majsaimniecībām, lai sniegtu iespēju Kopienai kļūt saimnieciski patstāvīgai atkritumu apglabāšanas ziņā un tādu jauktu sadzīves atkritumu reģenerācijas ziņā, kuri savākti no privātām majsaimniecībām, un nodrošinātu dalībvalstu individuālu virzību uz minēto mērķi, ņemot vērā ģeogrāfiskos apstākļus un speciālu iekārtu vajadzību atsevišķiem atkritumu veidiem.
- (33) Lai piemērotu Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1013/2006 (2006. gada 14. jūnijs) par atkritumu sūtījumiem ⁽⁴⁾, jaukti sadzīves atkritumi, kas minēti šīs regulas 3. panta 5. punktā paliek jaukti sadzīves atkritumi, pat ja tie pakļauti atkritumu apstrādei, kas nav būtiski mainījusi to īpašības.
- (34) Ir būtiski, ka bīstamos atkritumus marķē saskaņā ar starptautiskiem un Kopienas standartiem. Ja šādus atkritumus savāc atsevišķi no majsaimniecībām, majsaimniecībām tādēļ tomēr nevajadzētu būt pienākumam aizpildīt vajadzīgo dokumentāciju.

⁽¹⁾ OV L 269, 21.10.2000., 34. lpp.

⁽²⁾ OV L 37, 13.2.2003., 24. lpp.

⁽³⁾ OV L 266, 26.9.2006., 1. lpp.

⁽⁴⁾ OV L 190, 12.7.2006., 1. lpp.

- (35) Saskaņā ar atkritumu hierarhiju un lai samazinātu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisiju, kas rodas no atkritumu apglabāšanas poligonos, ir svarīgi veicināt bioloģisko atkritumu atsevišķu vākšanu un pareizu apstrādi, lai ražotu videi drošu kompostu un citus no bioloģiskiem atkritumiem sastāvošus materiālus. Komisija pēc bioloģisko atkritumu apsaimniekošanas izvērtēšanas attiecīgā gadījumā ierosinās tiesību aktu priekšlikumus.
- (36) Atkritumu apstrādes darbību minimālos tehniskos standartus, uz kuriem neattiecas Direktīva 96/61/EK, var pieņemt gadījumos, ja ir pierādījumi, ka tas būtu ieguvums cilvēku veselības aizsardzībai un videi, un ja saskaņota pieeja šīs direktīvas īstenošanā nodrošinātu cilvēku veselības un vides aizsardzību.
- (37) Vajadzīgs precizēt atkritumu apsaimniekošanas plānošanas pienākuma jomu un saturu, un atkritumu apsaimniekošanas plānu izstrādes vai pārskatīšanas procesā ir vajadzīgs ietvert vajadzību ņemt vērā to, kā atkritumu radīšana un apsaimniekošana ietekmē vidi. Tāpat attiecīgā gadījumā būtu jāņem vērā Direktīvas 94/62/EK 14. pantā paredzētās atkritumu apsaimniekošanas plānošanas prasības un Direktīvas 1999/31/EK 5. pantā minētā stratēģija poligonos apglabājamo bioloģiski noārdāmo atkritumu apjoma samazināšanai.
- (38) Vides atļaujas vai vispārējus vides noteikumus dalībvalstis var piemērot atsevišķiem atkritumu radītājiem, netraucējot sekmīgai iekšējā tirgus darbībai.
- (39) Saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 1013/2006 dalībvalstis var veikt pasākumus, kas vajadzīgi, lai novērstu tādu atkritumu sūtīšanu, kas neatbilst to atkritumu apsaimniekošanas plāniem. Atkāpjoties no minētās regulas, dalībvalstīm būtu jāatļauj ierobežot ienākošos atkritumu sūtījumus uz atkritumu sadedzināšanas iekārtām nolūkam, ko pieskaita reģenerācijai, ja ir noskaidrots, ka citādi attiecīgās valsts atkritumi būtu jāapglabā vai jāapstrādā veidā, kas neatbilst attiecīgās valsts atkritumu apsaimniekošanas plāniem. Ir atzīts, ka dažas dalībvalstis varbūt nebūs spējīgas savā teritorijā pilnā apjomā nodrošināt galīgās reģenerācijas iekārtu tīklu.
- (40) Lai uzlabotu veidu, kā dalībvalstis uzsāk atkritumu rašanās novēršanas pasākumus un lai sekmētu paraugprakses izplatīšanu šajā jomā, ir jāpastiprina noteikumi, kas saistīti ar atkritumu rašanās novēršanu, un jāievieš prasība dalībvalstīm izstrādāt programmas atkritumu rašanās novēršanai, pievēršoties nozīmīgākajai ietekmei uz vidi un ņemot vērā visu produktu un materiālu aprites ciklu. Šādu pasākumu mērķim vajadzētu būt saiknes saraušanai starp ekonomisko izaugsmi un ietekmi uz vidi, kas saistīta ar atkritumu rašanos. Saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2003/35/EK (2003. gada 26. maijs), ar ko paredz sabiedrības līdzdalību dažu ar vidi saistītu plānu un programmu izstrādē⁽¹⁾, gan ieinteresētajām personām, gan sabiedrībai kopumā būtu jāsniedz iespēja piedalīties programmu izveidē un jānodrošina pieeja šīm programmām, kad tās izstrādātas. Atkritumu rašanās novēršanas un atdalīšanas mērķi būtu jānosaka, vajadzības gadījumā iekļaujot atkritumu radīto negatīvo seku un radīto atkritumu daudzuma samazināšanu.
- (41) Lai Eiropā veidotu pārstrādājošu sabiedrību ar augstu resursu efektivitātes līmeni, būtu jānosaka mērķi, lai sagatavotu atkritumus atkārtotai izmantošanai un pārstrādei. Dalībvalstīs ir dažādas pieejas sadzīves atkritumu un līdzīga veida un sastāva atkritumu savākšanai. Tādēļ ir lietderīgi attiecībā uz šādiem mērķiem ņemt vērā dažādās savākšanas sistēmas dažādās dalībvalstīs. To atkritumu plūsmas no citiem avotiem, kuri ir līdzīgi sadzīves atkritumiem, ietver arī atkritumus, kas minēti 20. kategorijā sarakstā, kas izveidots ar Komisijas Lēmumu 2000/532/EK.
- (42) Ekonomiskiem instrumentiem var būt būtiska nozīme atkritumu rašanās novēršanas un apsaimniekošanas mērķu sasniegšanā. Atkritumi bieži vien ir vērtīgi resursi, un turpmāka ekonomisku instrumentu piemērošana var palielināt devumu vides jomā. Tādēļ būtu jārosina šādu instrumentu izmantošana atbilstīgā mērogā, vienlaikus uzsverot, ka lēmumus par to izmantošanu dalībvalstis var pieņemt atsevišķi.
- (43) Daži noteikumi par darbībām ar atkritumiem, kas paredzēti Padomes Direktīvā 91/689/EEK (1991. gada 12. decembris) par bīstamajiem atkritumiem⁽²⁾, būtu jāgroza, lai svītrotu novecojušos noteikumus un uzlabotu teksta skaidrību. Kopienas tiesību aktu vienkāršošanas labad tie būtu jāiekļauj šajā direktīvā. Lai precizētu Direktīvā 91/689/EEK paredzētā sajaukšanas aizlieguma darbību un aizsargātu vidi un cilvēku veselību, atbrīvojumi attiecībā uz sajaukšanas aizliegumu būtu papildus jānosaka ar vislabākajām pieejamām metodēm atbilstīgi Direktīvai 96/61/EK. Tādēļ būtu jāatceļ Direktīva 91/689/EEK.

⁽¹⁾ OV L 156, 25.6.2003., 17. lpp.⁽²⁾ OV L 377, 31.12.1991., 20. lpp.

- (44) Lai vienkāršotu Kopienas tiesību aktus un lai ņemtu vērā labvēlīgu ietekmi uz vidi, šajā direktīvā būtu jāiekļauj Padomes Direktīvas 75/439/EEK (1975. gada 16. jūnijs) par atkritumeļļu apglabāšanu⁽¹⁾ attiecīgie noteikumi. Tādēļ būtu jāatceļ Direktīva 75/439/EEK jāatceļ. Atkritumeļļu apsaimniekošana būtu jāveic saskaņā ar atkritumu hierarhijas prioritāšu kārtību, un priekšroka būtu jādod izvēlei, kas nodrošina kopumā labvēlīgāko rezultātu attiecībā uz vidi. Joprojām ir svarīgs pienākums atsevišķi savākt atkritumeļļas, lai tās pareizi apsaimniekotu un nepieļautu kaitējumu videi, ko radītu to nepareiza apglabāšana.
- (45) Dalībvalstīm būtu jāparedz iedarbīgas, samērīgas un preventīvas sankcijas, ko piemērot fiziskām un juridiskām personām, kas atbildīgas par atkritumu apsaimniekošanu, tādām kā atkritumu radītāji, īpašnieki, starpnieki, tirgotāji, pārvadātāji un savācēji, uzņēmumi, kas veic atkritumu apstrādes darbības un īsteno apsaimniekošanas shēmas, ja minētās personas pārkāpj šīs direktīvas noteikumus. Dalībvalstis var arī veikt pasākumus, lai atgūtu izmaksas, kas radušās pārkāpumu dēļ un vides atveseļošanas pasākumu dēļ, neskarot Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2004/35/EK (2004. gada 21. aprīlis) par atbildību vides jomā attiecībā uz videi nodarītā kaitējuma novēršanu un atlīdzināšanu⁽²⁾.
- (46) Šīs direktīvas īstenošanai vajadzīgie pasākumi būtu jāpieņem saskaņā ar Padomes Lēmumu 1999/468/EK (1999. gada 28. jūnijs), ar ko nosaka Komisijai piešķirto ieviešanas pilnvaru īstenošanas kārtību⁽³⁾.
- (47) Jo īpaši Komisija būtu jāpilnvaro izstrādāt kritērijus attiecībā uz vairākiem jautājumiem, tādiem kā nosacījumi, atbilstīgi kuriem priekšmetu uzskata par blakusproduktu, stadija, kad atkritumi vairs nav atkritumi, un tādu atkritumu noteikšana, ko uzskata par bīstamiem, kā arī noteikt sīkāk izstrādātus noteikumus, lai pārbaudītu šajā direktīvā noteikto pārstrādes mērķu īstenošanu un aprēķina metožu atbilstību. Turklāt Komisija būtu jāpilnvaro pielāgot pielikumu saturu zinātnes un tehnikas attīstībai un precizēt, kā piemēro II pielikuma R 1 punktā minēto formulu sadedzināšanas iekārtām. Šie pasākumi, kuri ir vispārīgi un kuru mērķis ir grozīt nebūtiskus šīs direktīvas elementus un papildināt šo direktīvu, iekļaujot jaunus nebūtiskus elementus, jāpieņem saskaņā ar Lēmuma 1999/468/EK 5.a pantā paredzēto regulatīvo kontroles procedūru.
- (48) Saskaņā ar 34. punktu Iestāžu nolīgumā par labāku likumdošanas procesu⁽⁴⁾ dalībvalstīm ir ieteikts gan

savām vajadzībām, gan Kopienas interesēs izstrādāt savas tabulas, kur pēc iespējas precīzāk atspoguļota atbilstība starp šo direktīvu un tās transponēšanas pasākumiem, un padarīt tās publiski pieejamas.

- (49) Ņemot vērā to, ka šīs direktīvas mērķi – proti, nodrošināt vides un cilvēku veselības aizsardzību – nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs, un to, ka direktīvas mēroga vai iedarbības dēļ minēto mērķi var labāk sasniegt Kopienas līmenī, Kopiena var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā direktīvā paredz vienīgi tos pasākumus, kas ir vajadzīgi minētā mērķa sasniegšanai,

IR PIEŅĒMUŠI ŠO DIREKTĪVU.

I NODAĻA

PRIEKŠMETS, DARBĪBAS JOMA UN DEFINĪCIJAS

1. pants

Priekšmets un darbības joma

Šajā direktīvā ir paredzēti pasākumi, lai aizsargātu vidi un cilvēku veselību, novēršot vai samazinot atkritumu rašanās un apsaimniekošanas negatīvo ietekmi un palīdzot mazināt resursu izmantošanas vispārējo ietekmi un veicinot tādas izmantošanas efektivitāti.

2. pants

Izņēmumi no darbības jomas

1. Šīs direktīvas darbības jomā neietver:
- a) gāzveida emisijas atmosfērā;
 - b) zemi (*in situ*), tostarp neizraktu, piesārņotu augsni un celtnes, kas ir cieši saistītas ar zemi;
 - c) nepiesārņotu augsni un citu dabiskas izcelsmes materiālu, kas izrakts saistībā ar būvdarbiem un kuru noteikti izmantos kā materiālu celtniecībā dabiskā veidā tajā pašā vietā, no kuras tā ir izrakta;

⁽¹⁾ OV L 194, 25.7.1975., 23. lpp.

⁽²⁾ OV L 143, 30.4.2004., 56. lpp.

⁽³⁾ OV L 184, 17.7.1999., 23. lpp.

⁽⁴⁾ OV C 321, 31.12.2003., 1. lpp.

d) radioaktīvos atkritumus;

e) nederīgas sprāgstvielas;

f) kūtsmēslus, uz kuriem neattiecas 2. punkta b) apakšpunkts, salmus un citus dabīgus, nekaitīgus lauksaimniecībā vai mežsaimniecībā izmantojamus materiālus, ko izmanto lauksaimniecībā, mežsaimniecībā vai enerģijas ražošanā no biomasas, izmantojot procesus vai metodes, kas nekaitē videi vai neapdraud cilvēku veselību.

2. Turpmāk minētos neietver šīs direktīvas darbības jomā, ciktāl uz tiem jau attiecas citi Kopienas tiesību akti:

a) notekūdeņi;

b) dzīvnieku izcelsmes blakusprodukti, tostarp pārstrādāti produkti, uz kuriem attiecas Regula (EK) Nr. 1774/2002, izņemot tos, kas paredzēti sadedzināšanai, apglabāšanai poligonā vai izmantošanai biogāzes vai kompostēšanas iekārtās;

c) tādu dzīvnieku liķi, kas miruši citā veidā, nevis nokaujot, tostarp dzīvnieki, kas nogalināti, lai apkarotu epizootiskas slimības un no kuriem atbrīvojas saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 1774/2002;

d) atkritumi, kas radušies ģeoloģiskās izpētes, derīgo izrakteņu ieguves, apstrādes un glabāšanas, kā arī karjeru izstrādes rezultātā, un uz kuriem attiecas Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2006/21/EK (2006. gada 15. marts) par ieguves rūpniecības atkritumu apsaimniekošanu⁽¹⁾.

3. Neskarot citos atbilstīgos Kopienas tiesību aktos paredzētās saistības, nogulsnes, kas izvietotas virszemes ūdeņos, lai kontrolētu ūdeņus un ūdens ceļus vai lai novērstu plūdus vai lai mazinātu plūdu un sausuma vai zemes meliorācijas ietekmi, neietver šīs direktīvas darbības jomā, ja ir pierādīts, ka nogulsnes ir nekaitīgas.

4. Konkrētos gadījumos vai papildus šīs direktīvas noteikumiem atsevišķās direktīvās var paredzēt īpašus noteikumus par konkrētu atkritumu veidu apsaimniekošanu.

3. pants

Definīcijas

Šajā direktīvā piemēro šādas definīcijas:

1) "atkritumi" ir jebkura viela vai priekšmets, no kā īpašnieks atbrīvojas, ir nodomājis atbrīvoties vai ir spiests atbrīvoties;

2) "bīstami atkritumi" ir atkritumi, kam piemīt viena vai vairākas III pielikumā minētās bīstamās īpašības;

3) "atkritumeļļas" ir jebkādas minerālu vai sintētiskas ziežvielas vai rūpnieciskas eļļas, kas vairs nav piemērotas sākotnēji paredzētai izmantošanai, piemēram, izlietotas iekšdedzes dzinēja eļļas un pārnēsūmkārību eļļas, minerālu ziežēļļas, turbīnu eļļas un hidrauliskas eļļas;

4) "bioloģiski atkritumi" ir bioloģiski noārdāmi dārza vai parka atkritumi, mājsaimniecību, restorānu, sabiedriskās ēdināšanas iestāžu un mazumtirdzniecības telpu pārtikas un virtuves atkritumi un līdzīgi pārtikas rūpniecības uzņēmumu atkritumi;

5) "atkritumu radītājs" ir ikviens, kura darbība rada atkritumus (sākotnējais atkritumu radītājs) vai ikviens, kas nodarbojas ar atkritumu priekšapstrādi, sajaukšanu vai citām darbībām, kuru rezultātā mainās šo atkritumu īpašības vai sastāvs;

6) "atkritumu īpašnieks" ir atkritumu radītājs vai fiziska vai juridiska persona, kuras īpašumā atrodas atkritumi;

7) "tirgotājs" ir jebkura persona, kas rīkojas savā vārdā, lai pirktu un pēc tam pārdotu atkritumus, tostarp tāds tirgotājs, kas nesaņem atkritumus fiziskā valdījumā;

8) "starpnieks" ir jebkura persona, kas organizē atkritumu reģenerāciju vai apglabāšanu citu personu vārdā, tostarp starpnieki, kas nesaņem atkritumus fiziskajā valdījumā,

9) "atkritumu apsaimniekošana" ir atkritumu savākšana, pārveidāšana, reģenerācija un apglabāšana, tostarp šādu darbību pārraudzība un apglabāšanas vietu aprūpe pēc to slēgšanas un arī darbības, ko veic kā tirgotājs vai starpnieks;

10) "savākšana" ir atkritumu vākšana, tostarp atkritumu iepriekšēja šķirošana un glabāšana, lai tos nogādātu uz atkritumu apstrādes iekārtu;

⁽¹⁾ OV L 102, 11.4.2006., 15. lpp.

- 11) "dalīta savākšana" ir savākšana, nošķirot atkritumu plūsmu pēc atkritumu veida un īpašībām, lai tos varētu vieglāk apstrādāt;
- 12) "atkritumu rašanās novēršana" ir pasākumi, ko veic, pirms viela, materiāls vai produkts ir kļuvis par atkritumiem, un kas samazina:
- a) atkritumu apjomu, tostarp produktus atkārtoti izmantojot vai pagarinot produktu aprites ciklu;
- b) radīto atkritumu negatīvo ietekmi uz vidi un cilvēku veselību; vai
- c) kaitīgu vielu koncentrāciju materiālos un produktos;
- 13) "atkārtota izmantošana" ir jebkura darbība, kuras rezultātā produktus vai sastāvdaļas, kas nav atkritumi, izmanto vēlreiz tādām pašām nolūkam, kādam tie bija paredzēti;
- 14) "apstrāde" ir reģenerācijas vai apglabāšanas darbības, tostarp sagatavošana reģenerācijai vai apglabāšanai;
- 15) "reģenerācija" ir jebkura darbība, kuras rezultātā atkritumus izmanto kādam lietderīgam nolūkam, aizstājot citus materiālus, kuri savukārt būtu izmantoti kādu noteiktu funkciju veikšanai, vai arī atkritumus sagatavo šādas funkcijas pildīšanai iekārtā vai tautsaimniecībā plašākā nozīmē. II pielikumā izklāstīts reģenerācijas darbību saraksts, kas nav izsmeļošs;
- 16) "sagatavošana atkārtotai izmantošanai" ir tāda reģenerācijas darbība kā pārbaudīšana, tīrīšana un labošana, kuras rezultātā produkti vai sastāvdaļas, kas bija atkritumi, ir sagatavoti, lai tos varētu atkārtoti lietot bez citas priekšapstrādes;
- 17) "pārstrāde" ir jebkāda reģenerācijas darbība, kurā atkritumu materiālus pārstrādā produktos, materiālos vai vielās to sākotnējam vai citam nolūkam. Jēdzienā ir ietverta organisku materiālu pārstrāde, bet nav ietverta enerģijas reģenerācija un iestrāde materiālos, ko lieto kā kurināmo vai aizbēršanai;
- 18) "atkritumeļļu reģenerācija" ir pārstrādes darbība, kuras rezultātā, rafinējot atkritumeļļas, var ražot bāzes eļļu, jo īpaši atbrīvojot no piesārņojuma, oksidācijas produktiem un piedevām, kas sastopamas tādās eļļās;

- 19) "apglabāšana" ir jebkura darbība, kas nav reģenerācija, pat ja tās sekundāras sekas ir vielu vai enerģijas atgūšana. I pielikumā ir apglabāšanas darbību saraksts, kas nav izsmeļošs;
- 20) "labākās pieejamās metodes" ir labākās pieejamās metodes, kā noteikts Direktīvas 96/61/EK 2. panta 11. punktā.

4. pants

Atkritumu apsaimniekošanas hierarhija

1. Atkritumu rašanās novēršanas un apsaimniekošanas tiesību aktos un politikā prioritārā kārtībā izmanto šādu atkritumu apsaimniekošanas hierarhiju:

- a) atkritumu rašanās novēršana;
- b) sagatavošana atkārtotai izmantošanai;
- c) pārstrāde;
- d) cita tipa reģenerācija, piemēram, enerģijas reģenerācija; un
- e) apglabāšana.

2. Piemērojot 1. punktā minēto atkritumu apsaimniekošanas hierarhiju, dalībvalstis veic pasākumus, lai veicinātu iespējas, kas sniedz videi nekaitīgāko rezultātu. Tas var nozīmēt hierarhijas neattiecināšanu uz konkrētiem atkritumiem, ja to var pamatot ar apsvērumiem par aprites ciklu, ņemot vērā šādu atkritumu radīšanas un apsaimniekošanas vispārējo ietekmi.

Dalībvalstis nodrošina, ka tiesību aktu un politikas izstrāde atkritumu apsaimniekošanas jomā ir pilnīgs un pārredzams process, kurā ievēroti spēkā esošie dalībvalstu noteikumi par pilsoņu un ieinteresēto pušu iesaistīšanu un apspriešanos ar viņiem.

Dalībvalstis ņem vērā vispārējos vides aizsardzības principus – piesardzību un ilgtspējību, tehniskas īstenošanas iespēju un ekonomisko dzīvotspēju, resursu aizsardzību, kā arī vispārējo ietekmi uz vidi, cilvēku veselību, ekonomiku un sociālo jomu, kā paredzēts 1. un 13. pantā.

5. pants

Blakusprodukti

1. Ražošanas procesā radušos vielu vai priekšmetu, kura ražošana nebija šā procesa galvenais mērķis, var uzskatīt nevis par atkritumu, kā minēts 3. panta 1. punktā, bet par blakusproduktu tikai tad, ja ir ievēroti šādi nosacījumi:

- a) vielu vai priekšmetu turpmāk noteikti lietot;
- b) vielu vai priekšmetu var tieši izmantot bez turpmākas apstrādes, izņemot parastu rūpniecisko praksi;
- c) viela vai priekšmets ir radies kā ražošanas procesa neatņemama daļa; un
- d) turpmāka lietošana ir likumīga, proti, viela vai priekšmets atbilst visām attiecīgajām produkta, vides un veselības aizsardzības prasībām konkrētajam lietojumam un neatstāj nelabvēlīgu ietekmi uz vidi un cilvēku veselību.

2. Balstoties uz 1. punktā paredzētajiem nosacījumiem, var pieņemt pasākumus, lai noteiktu atbilstīgos kritērijus konkrētām vielām un priekšmetiem, lai tos varētu uzskatīt par blakusproduktiem un nevis atkritumiem, kā minēts 3. panta 1. punktā. Šos pasākumus, kas ir paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, to papildinot, pieņem saskaņā ar 39. panta 2. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.

6. pants

Atkritumu stadijas izbeigšanās

1. Daži konkrēti atkritumi vairs nav atkritumi 3. panta 1. punkta nozīmē, tiklīdz tos reģenerē, tostarp pārstrādā, tiem piemēro kādu darbību un tie atbilst konkrētiem kritērijiem, kas jāizstrādā saskaņā ar šādiem nosacījumiem:

- a) vielu vai priekšmetu parasti lieto konkrētiem nolūkiem;
- b) pastāv tirgus vai pieprasījums pēc šādas vielas vai priekšmeta;
- c) viela vai priekšmets atbilst konkrētajos nolūkos noteiktajām tehniskajām prasībām, kā arī pastāvošajiem tiesību aktiem un produktiem piemērojamajiem standartiem; un

d) vielas vai priekšmeta lietošanai nebūs nelabvēlīgas ietekmes uz vidi un cilvēku veselību.

Ja nepieciešams, kritērijos ietver piesārņotājielū robežvērtības un ņem vērā visu iespējamo vielas vai priekšmeta negatīvo ietekmi uz vidi.

2. Pasākumus, kas ir paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, to papildinot, attiecībā uz 1. punktā izklāstīto kritēriju pieņemšanu un to atkritumu veidu precizēšanu, kuriem piemēro šos kritērijus, pieņem saskaņā ar 39. panta 2. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru. Atkritumu beigu stadijas īpašie kritēriji būtu jāapsver, cita starpā, vismaz attiecībā uz granulātiem, papīru, stiklu, metālu, riepām un tekstilmateriāliem.

3. Atkritumi, kas vairs nav atkritumi saskaņā ar 1. un 2. punktā minētajiem noteikumiem un īpašiem kritērijiem, arī vairs nav atkritumi saskaņā ar 1. punktu reģenerācijas un pārstrādes mērķu vajadzībām, kas paredzēti Direktīvās 94/62/EK, 2000/53/EK, 2002/96/EK un 2006/66/EK, kā arī citos attiecīgos Kopienas tiesību aktos, kā arī tad, ja ir izpildītas minēto tiesību aktu prasības attiecībā uz pārstrādi vai reģenerāciju.

4. Ja Kopienas mērogā saskaņā ar 1. un 2. punktā izklāstīto procedūru nav izveidoti kritēriji, dalībvalstis var katrā atsevišķā gadījumā izlemt, vai konkrētie atkritumi vairs nav atkritumi, ņemot vērā atbilstīgo judikatūru. Dalībvalstis par šādiem lēmumiem informē Komisiju saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 98/34/EK (1998. gada 22. jūnijs), kas nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko standartu un noteikumu, un Informācijas sabiedrības pakalpojumu noteikumu sfērā ⁽¹⁾, kad tas prasīts minētajā direktīvā.

7. pants

Atkritumu saraksts

1. Pasākumus, kas ir paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus attiecībā uz tā atkritumu saraksta atjaunošanu, kurš izveidots ar Lēmumu 2000/532/EK, pieņem saskaņā ar 39. panta 2. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru. Atkritumu sarakstā ietver bīstamus atkritumus un ņem vērā atkritumu izcelsmi un sastāvu un, ja nepieciešams, bīstamu vielu koncentrācijas robežvērtības. Atkritumu saraksts ir saistošs tiktāl, ciktāl tas attiecas uz to atkritumu noteikšanu, ko uzskata par bīstamiem. Ja kādu vielu vai priekšmetu iekļauj sarakstā, tas nenozīmē, ka tie ir atkritumi jebkurā gadījumā. Vielū vai priekšmetu uzskata par atkritumiem tikai tad, ja tas atbilst definīcijai 3. panta 1. punktā.

⁽¹⁾ OV L 204, 21.7.1998., 37. lpp.

2. Dalībvalsts var uzskatīt atkритumus par bīstamiem atkритumiem arī tad, ja tie nav iekļauti atkритumu sarakstā, taču tiem piemīt viena vai vairākas no III pielikumā minētajām īpašībām. Dalībvalstis par visiem tādiem gadījumiem nekavējoties informē Komisiju. Tās šādus gadījumus min 37. panta 1. punktā paredzētajā ziņojumā un sniedz Komisijai visu attiecīgo informāciju. Ņemot vērā saņemtos paziņojumus, sarakstu pārskata, lai pieņemtu lēmumu par tā pielāgošanu.

3. Ja dalībvalstij ir pierādījumi, kas apliecina, ka konkrētiem atkритumiem, kas iekļauti bīstamo atkритumu sarakstā, nepiemīt neviena no III pielikumā minētajām īpašībām, tā šos atkритumus var uzskatīt par atkритumiem, kas nav bīstami. Dalībvalsts par visiem tādiem gadījumiem nekavējoties informē Komisiju un sniedz Komisijai visus vajadzīgos pierādījumus. Ņemot vērā saņemtos paziņojumus, sarakstu pārskata, lai pieņemtu lēmumu par tā pielāgošanu.

4. Bīstamos atkритumus nevar pārklasificēt par nebīstamiem atkритumiem, atšķaidot vai sajaucot atkритumus ar mērķi piesārņotājvielu sākotnējo koncentrāciju samazināt līdz līmenim, kas ir zemāks par bīstamo atkритumu definēšanai noteikto robežvērtību.

5. Pasākumus, kas ir paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, attiecībā uz saraksta pārskatīšanu, lai pieņemtu lēmumu par tā pielāgošanu atbilstīgi 2. un 3. punktam, pieņem saskaņā ar 39. panta 2. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.

6. Dalībvalsts var uzskatīt atkритumus par nebīstamiem atkритumiem saskaņā ar 1. punktā minēto atkритumu sarakstu.

7. Komisija nodrošina, ka attiecībā uz atkритumu sarakstu un tā pārskatīšanu vajadzības gadījumā tiek ievēroti tādi principi kā skaidrība, saprotamība un pieejamība lietotājiem, jo īpaši mazaizņēmumiem un vidējiem uzņēmumiem (MVU).

II NODAĻA

VISPĀRĒJĀS PRASĪBAS

8. pants

Ražotāja paplašināta atbildība

1. Lai veicinātu atkритumu atkārtotu izmantošanu un rašanās novēršanu, pārstrādi un atkритumu citādu reģenerāciju, dalībvalstis veic ar tiesību aktiem saistītus un citus pasākumus, lai nodrošinātu, ka katrai fiziskai vai juridiskai personai, kura profesionālos nolūkos projektē, ražo un apstrādā, pārdod vai importē produktus (produkta ražotājs) ir ražotāja paplašināta atbildība.

Šādi pasākumi var būt atpakaļ nodotu produktu un atkритumu pieņemšana, kas paliek pēc šo produktu lietošanas, kā arī atkритumu tālāka apsaimniekošana un finansiāla atbildība par šādu darbību. Šajos pasākumos var iekļaut pienākumu sniegt publiski pieejamu informāciju par to, cik lielā mērā attiecīgais produkts ir atkārtoti izmantojams un pārstrādājams.

2. Dalībvalstis var veikt piemērotus pasākumus, lai veicinātu tādu produktu projektēšanu, kas mazina to ietekmi uz vidi un atkритumu radīšanu ražošanas un produktu tālākas izmantošanas gaitā, kā arī lai nodrošinātu par atkритumiem kļuvušu produktu reģenerāciju un apglabāšanu saskaņā ar 4. un 13. pantu.

Šādi pasākumi var sekmēt, *inter alia*, tādu produktu izstrādi, ražošanu un pārdošanu, kas piemēroti vairākkārtējai lietošanai, kas ir tehniski izturīgi un kas, kļuvuši par atkритumiem, ir piemēroti pilnīgai un drošai reģenerācijai un ar vides prasībām atbilstoši apglabāšanai.

3. Piemērojot ražotāja paplašinātu atbildību, dalībvalstis ņem vērā tehnisku un ekonomisku realizējamību un vispārēju ietekmi uz vidi, cilvēku veselību un sabiedrību, ievērojot arī vajadzību nodrošināt atbilstošu iekšējā tirgus darbību.

4. Ražotāja paplašinātu atbildību piemēro, neskarot atbildību par atkритumu apsaimniekošanu, kas paredzēta 15. panta 1. punktā, un neskarot spēkā esošos īpašos tiesību aktus atkритumu plūsmu un produktu jomā.

9. pants

Atkритumu rašanās novēršana

Pēc apspriešanās ar visām ieinteresētajām pusēm Komisija iesniedz Eiropas Parlamentam un Padomei turpmāk norādītos ziņojumus, vajadzības gadījumā tos papildinot ar priekšlikumiem par pasākumiem, kuri ir vajadzīgi, lai atbalstītu 29. pantā minētās atkритumu rašanās novēršanas darbības un atkритumu rašanās novēršanas programmu īstenošanu, un minētie ziņojumi aptver turpmāk norādīto:

a) līdz 2011. gada beigām – starpposma ziņojums par atkритumu rašanās izvērtējumu un atkритumu rašanās novēršanas apjomu, tostarp formulējot produktu ekodizaina politiku attiecībā gan uz atkритumu radīšanu, gan bīstamo vielu klātbūtni atkритumos nolūkā sekmēt tehnoloģijas, kuru mērķis ir ilglietojami, otrreiz izmantojami un pārstrādājami produkti;

b) līdz 2011. gada beigām – rīcības plāna izstrāde turpmākiem atbalsta pasākumiem Eiropas līmenī, jo īpaši cenšoties mainīt pašreizējos patēriņa paradumus;

c) līdz 2014. gada beigām – atkritumu rašanās novēršanas un atdalīšanas mērķu noteikšana 2020. gadam, pamatojoties uz pieejamo paraugpraksi, tostarp vajadzības gadījumā 29. panta 4. punkta minēto rādītāju pārskatīšanu.

10. pants

Reģenerācija

1. Dalībvalstis veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu atkritumu reģenerāciju saskaņā ar 4. un 13. pantu.

2. Ja nepieciešams saskaņot ar 1. punktu un vienkāršot vai uzlabot reģenerāciju, atkritumus savāc atsevišķi, ja tas no tehniskā, ekoloģiskā un ekonomiskā viedokļa praktiski izdarāms, un tos nejauc ar citiem atkritumiem vai citu materiālu, kam ir atšķirīgas īpašības.

11. pants

Atkārtota izmantošana un pārstrāde

1. Dalībvalstis vajadzības gadījumā īsteno pasākumus, lai veicinātu produktu atkārtotu izmantošanu un atkārtotas izmantošanas darbību sagatavošanu, piemēram, veicinot otrreizējās izmantošanas un remonta tīklu izveidi un atbalstu, izmantojot ekonomiskus instrumentus, pasūtījuma kritērijus, kvantitatīvus mērķus vai citus pasākumus.

Dalībvalstis veic pasākumus, lai veicinātu kvalitatīvu pārstrādi, un šajā nolūkā izveido atsevišķas savākšanas sistēmas, ar kuru palīdzību tehniski, videi nekaitīgā veidā un ekonomiski lietderīgi nodrošināt nepieciešamos kvalitātes standartus attiecīgajās pārstrādes nozarēs.

Ievērojot 10. panta 2. punktu, līdz 2015. gadam izveido atsevišķas savākšanas sistēmu vismaz papīram, metālam, plastmasai un stiklam.

2. Lai sasniegtu atbilstību šīs direktīvas mērķiem un Eiropā veidotu pārstrādājošu sabiedrību ar augstu resursu efektivitātes līmeni, dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai sasniegtu šādus mērķus:

a) līdz 2020. gadam sagatavot vismaz tādu materiālu otrreizēju izmantošanu un pārstrādi kā papīrs, metāls, plastmasa un

stikls no mājsaimniecībām un, iespējams, citiem avotiem, ciktāl šīs atkritumu plūsmas ir līdzīgas sadzīves atkritumiem, lai šī otrreizējā izmantošana un pārstrāde kopumā sasniegtu vismaz 50 % pēc svara;

b) līdz 2020. gadam līdz vismaz 70 % pēc svara palielināt nebīstamo būvgružu un ēku nojaukšanas atkritumu, kas nav atkritumu saraksta 17 05 04 kategorijā definētie dabiskie materiāli, sagatavošanu atkārtotai izmantošanai, pārstrādei un citai materiālai reģenerācijai, tostarp aizbēršanai, izmantojot atkritumus kā citu materiālu aizstājējus.

3. Komisija pieņem sīki izstrādātus noteikumus par piemērošanas un aprēķinu metodēm, lai pārbaudītu atbilstību šā panta 2. punktā izklāstītajiem mērķiem, ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 2150/2002 (2002. gada 25. novembris) par statistiku attiecībā uz atkritumiem⁽¹⁾. Šajos noteikumos var iekļaut pārejas posmus dalībvalstīm, kuras 2008. gadā kādā no 2. punktā minētajām atkritumu kategorijām ir pārstrādājušas mazāk nekā 5 % atkritumu. Šos pasākumus, kas paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, to papildinot, pieņem saskaņā ar šīs direktīvas 39. panta 2. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.

4. Vēlākais, līdz 2014. gada 31. decembrim Komisija pārbauda 2. punktā minētos pasākumus un mērķus, lai vajadzības gadījumā nostiprinātu mērķus un apsvērtu mērķu noteikšanu par citām atkritumu plūsmām. Komisija iesniedz Eiropas Parlamentam un Padomei ziņojumu, vajadzības gadījumā pievienojot tam priekšlikumu šīs regulas pārskatīšanai. Komisija ziņojumā ņem vērā mērķu noteikšanas attiecīgās vides, saimnieciskās un sociālās sekas.

5. Ik pēc trīs gadiem dalībvalstis saskaņā ar 37. pantu ziņo Komisijai par paveikto mērķu sasniegšanā. Ja mērķi nav sasniegti, šajā ziņojumā iekļauj nesasniedzšanas iemeslus un pasākumus, kurus dalībvalstis plāno veikt, lai sasniegtu minētos mērķus.

12. pants

Apglabāšana

Dalībvalstis nodrošina, ka, ja nav veikta reģenerācija saskaņā ar 10. panta 1. punktu, atkritumiem piemēro drošas apglabāšanas darbības, kuras atbilst 13. panta noteikumiem attiecībā uz cilvēku veselības un vides aizsardzību.

⁽¹⁾ OV L 332, 9.12.2002., 1. lpp.

13. pants

Cilvēku veselības un vides aizsardzība

Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka atkritumu apsaimniekošana norit, neapdraudot cilvēku veselību un neradot kaitējumu videi, un jo īpaši:

- a) neapdraudot ūdeni, gaisu, augsni, augus vai dzīvniekus;
- b) neradot neērtības trokšņa vai smakas dēļ; kā arī
- c) neradot negatīvu ietekmi uz lauku vidi un īpaši aizsargājamām teritorijām.

14. pants

Izmaksas

1. Saskaņā ar principu, ka piesārņotājs maksā, atkritumu apsaimniekošanas izmaksas sedz sākotnējais atkritumu radītājs, pašreizējais atkritumu īpašnieks vai iepriekšējais atkritumu īpašnieks.
2. Dalībvalstis var pieņemt lēmumu, ka atkritumu apsaimniekošanas izmaksas pilnībā vai daļēji jāsedz tā produkta ražotājam, no kā šie atkritumi radušies, un ka šīs izmaksas daļēji var segt tāda produkta izplatītāji.

III NODAĻA

ATKRITUMU APSAIMNIEKOŠANA

15. pants

Atbildība par atkritumu apsaimniekošanu

1. Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai katrs sākotnējais atkritumu radītājs vai cits īpašnieks atkritumu apstrādi veic pats vai uztic to starpniekam vai uzņēmumam, kas veic atkritumu apstrādi, vai arī privātam vai valsts atkritumu savācējam saskaņā ar 4. un 13. pantu.
2. Ja atkritumus pārved no sākotnējā radītāja vai īpašnieka kādai no 1. punktā minētajām fiziskajām vai juridiskajām personām iepriekšējai apstrādei, no atbildības par pilnīgu reģenerācijas vai apglabāšanas darbību parasti neatbrīvo.

Neskarot Regulu (EK) Nr. 1013/2006, dalībvalstis var precizēt atbildības nosacījumus un lemt, kādos gadījumos ražotājam jāat-

bild par visu apstrādes ķēdi un kādos gadījumos ražotāja un īpašnieka atbildību var dalīt vai deleģēt apstrādes ķēdes dalībnieku starpā.

3. Dalībvalstis saskaņā ar 8. pantu var pieņemt lēmumu, ka atbildību par atkritumu apsaimniekošanas organizēšanu pilnībā vai daļēji jāuzņemas tā produkta ražotājam, no kā šie atkritumi radušies, un ka arī tāda produkta izplatītāji uzņemas daļu atbildības.

4. Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu to, ka to teritorijā uzņēmumi, kuru profesionālā darbība ir saistīta ar atkritumu savākšanu vai pārvadāšanu, nogādā savāktos un pārvadātos atkritumus uz pienācīgām apstrādes iekārtām, ievērojot 13. pantu.

16. pants

Pašpietiekamības un tuvuma principi

1. Dalībvalstis vajadzības gadījumā un, ja nepieciešams, sadarbojoties ar citām dalībvalstīm, veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu integrētu un atbilstīgu atkritumu apglabāšanas iekārtu tīklu un tādu jauktu sadzīves atkritumu reģenerācijas iekārtu tīklu, kas savākti no privātām majsaimniecībām, tostarp savācot šādus atkritumus arī no citiem radītājiem, ņemot vērā labākās pieejamās metodes.

Atkāpjoties no Regulas (EK) Nr. 1013/2006, dalībvalstis, lai aizsargātu savu tīklu, var ierobežot ienākošus sūtījumus ar atkritumiem uz atkritumu sadedzināšanas iekārtām, kuras ir klasificējamās kā reģenerācijas iekārtas, ja ir noskaidrots, ka šādu sūtījumu dēļ būtu jāapglabā atkritumus, kas radušies pašā dalībvalstī, vai atkritumus būtu jāapstrādā tādā veidā, kas neatbilst atkritumu apsaimniekošanas plānam. Dalībvalstis par katru šādu lēmumu paziņo Komisijai. Dalībvalstis var arī ierobežot eksportējamus atkritumu sūtījumus vides aizsardzības apsvērumu dēļ, kā izklāstīts Regulā (EK) Nr. 1013/2006.

2. Tīklu izveido tā, lai Kopienai dotu iespēju pašai kļūt saimnieciski patstāvīgai atkritumu apglabāšanas ziņā, kā arī 1. punktā minēto atkritumu reģenerācijas ziņā, un dalībvalstīm – individuālu virzību uz minēto mērķi, ņemot vērā ģeogrāfiskos apstākļus un īpašu iekārtu vajadzību konkrētiem atkritumu veidiem.

3. Ar tīklu nodrošina iespēju apglabāt atkritumus vai 1. punktā minētos atkritumus reģenerēt tuvākajās piemērotajās iekārtās, izmantojot piemērotākās metodes un tehnoloģijas, lai nodrošinātu augsta līmeņa vides un sabiedrības veselības aizsardzību.

4. Tuvuma un pašpietiekamības principi nenozīmē, ka katrai dalībvalstij ir jābūt pilnam galīgo reģenerācijas iekārtu komplektam šajā dalībvalstī.

17. pants

Bīstamo atkritumu kontrole

Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka bīstamo atkritumu ražošanu, savākšanu un pārvadāšanu, kā arī uzglabāšanu un apstrādi veic tādos apstākļos, kuri nodrošina vides un cilvēka veselības aizsardzību, lai izpildītu 13. panta noteikumus, tostarp veicot pasākumus, lai panāktu bīstamo atkritumu izsekojamību no ražošanas līdz pat gala izlietojumam un kontroli nolūkā ievērot 35. un 36. panta prasības.

18. pants

Aizliegums sajaukt bīstamus atkritumus

1. Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka bīstamus atkritumus nesajauc ne ar citu kategoriju bīstamiem atkritumiem, ne ar citiem atkritumiem, vielām vai materiāliem. Sajaukšana ietver arī bīstamu vielu atšķaidīšanu.

2. Atkāpjoties no 1. punkta, dalībvalstis var atļaut atkritumu sajaukšanu, ja vien:

a) sajaukšanas darbību veic uzņēmums vai organizācija, kam ir atļauja saskaņā ar 23. pantu;

b) ir ievērots 13. pants, un atkritumu apsaimniekošanas ietekme uz cilvēku veselību un vidi nepalielinās; kā arī

c) sajaukšanas darbība atbilst vislabākajām pieejamām metodēm.

3. Ja bīstami atkritumi ir sajaukti pretēji 1. punktam, tad pēc tehniskiem un saimnieciskiem realizējamības kritērijiem, ja iespējams un nepieciešams, veic atdalīšanu, lai ievērotu 13. pantu.

19. pants

Bīstamu atkritumu marķēšana

1. Dalībvalstis paredz pasākumus, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu, ka savākšanas, pārvadāšanas un pagaidu glabāšanas laikā bīstami atkritumi ir attiecīgi iepakoti un marķēti saskaņā ar spēkā esošiem starptautiskiem un Kopienas standartiem.

2. Ja notiek bīstamu atkritumu pārvešana dalībvalsts iekšienē, tiem līdzī jābūt identifikācijas dokumentācijai, kas var būt arī elektroniskā formātā, ar attiecīgiem Regulas (EK) Nr. 1013/2006 IB pielikumā noteiktiem datiem.

20. pants

Bīstami atkritumi, kas radīti māsaimniecībās

Šīs direktīvas 17., 18., 19. un 35. pantu nepiemēro sajauktiem atkritumiem, kas radīti māsaimniecībās.

Šīs direktīvas 19. un 35. pantu nepiemēro atsevišķām bīstamo atkritumu plūsmām, kas radītas māsaimniecībās, tikmēr, kamēr tos savākšanai, apglabāšanai vai reģenerācijai nav pieņēmuši uzņēmums vai organizācija, kas ir ieguvis atļauju vai kas ir reģistrēts saskaņā ar 23. vai 26. pantu.

21. pants

Atkritumeļļas

1. Neskarot 18. un 19. pantā paredzētos pienākumus saistībā ar bīstamu atkritumu apsaimniekošanu, dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu to, ka:

a) ja tas ir tehniski realizējams, atkritumeļļas savāc atsevišķi;

b) atkritumeļļas apstrādā saskaņā ar 4. un 13. pantu;

c) ja tas ir tehniski realizējams un ekonomiski pamatoti, atkritumeļļas ar dažādām īpašībām nesajauc un atkritumeļļas nesajauc ar cita veida atkritumiem vai vielām, ja šāda sajaukšana traucē to apstrādi.

2. Lai atkritumeļļas savāktu atsevišķi un atbilstoši apstrādātu, dalībvalstis saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem var piemērot papildu pasākumus, piemēram tehniskas prasības, ražotāja atbildību, ekonomiskus instrumentus vai brīvprātīgas vienošanās.

3. Ja atkritumeļļas saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem ir jāreģenerē, dalībvalstis var norādīt, ka šādas atkritumeļļas reģenerē, ja tas ir tehniski realizējams un gadījumos, kad piemērojams Regulas (EK) Nr. 1013/2006 11. un 12. pants, ierobežot atkritumeļļu pārrobežu sūtījumus no savas teritorijas uz sadzīnināšanas vai līdzsadedzināšanas iekārtām, lai dotu priekšroku atkritumeļļu reģenerācijai.

22. pants

Bioloģiski atkritumi

Dalībvalstis pēc vajadzības un saskaņā ar 4. un 13. pantu veic pasākumus, lai veicinātu:

- a) bioloģisku atkritumu atsevišķu savākšanu, lai tos kompostētu un sašķeltu;
- b) tādu bioloģisku atkritumu apstrādi, ar ko nodrošinātu augstu vides aizsardzības līmeni;
- c) no bioloģiskiem atkritumiem ražotu, videi nekaitīgu materiālu izmantošanu.

Komisija izvērtē bioloģisko atkritumu apsaimniekošanu, lai vajadzības gadījumā iesniegtu priekšlikumu. Novērtējumā pārbauda iespēju noteikt obligātās prasības bioatkritumu apsaimniekošanai un kvalitātes kritērijus šo atkritumu kompostam un šķelšanai, lai nodrošinātu cilvēku veselības un vides aizsardzību augstā līmenī.

IV NODAĻA

ATĻAUJAS UN REĢISTRĀCIJA

23. pants

Atļaujas izdošana

1. Dalībvalstis prasa, lai katrs uzņēmums vai organizācija, kas iecerējusi veikt atkritumu apstrādi, saņemtu atļauju no kompetentās iestādes.

Tādā atļaujā norāda vismaz:

- a) atkritumu veidus un daudzumus, ko var apstrādāt;
- b) attiecībā uz katra tipa darbību, kam izdota atļauja – tehnikas un jebkuras citas prasības, kas attiecas uz attiecīgo darbības vietu;
- c) vajadzīgos drošības un piesardzības pasākumus;
- d) metodi, ko izmanto katram darbības veidam;

e) šādas vajadzīgās monitoringa un kontroles darbības;

f) vajadzīgos noteikumus par slēgšanu un aprūpi pēc slēgšanas.

2. Atļaujas var piešķirt uz konkrētu laikposmu, un tās var atjaunot.

3. Ja kompetentā iestāde uzskata, ka paredzētā apstrādes metode ir nepieņemama no vides aizsardzības viedokļa, jo īpaši, ja tāda metode nav saskaņā ar 13. pantu, tā atsakās izdot atļauju.

4. Attiecībā uz jebkuru atļauju, kas attiecas uz sadedzināšanu vai līdzsadedzināšanu ar enerģijas reģenerāciju, paredz nosacījumu, ka enerģijas reģenerācijai jābūt ar augstu energoefektivitāti.

5. Ja ir ievērotas šā panta prasības, visas atļaujas, ko izdod saskaņā ar citiem attiecīgās valsts vai Kopienas tiesību aktiem, var apvienot vienotā atļaujā ar 1. punktā paredzēto atļauju, ja tās formāts novērš lieku informācijas dublēšanos un apsaimniekotāja vai kompetentās iestādes darba atkārtosanos.

24. pants

Atbrīvojums no prasības iegūt atļauju

Dalībvalstis no 23. panta 1. punktā uzskaitītajām prasībām var atbrīvot uzņēmumus šādām darbībām:

- a) savu nebīstamu atkritumu apglabāšana atkritumu radīšanas vietā; vai
- b) atkritumu reģenerācija.

25. pants

Nosacījumi atbrīvojumiem

1. Ja dalībvalsts vēlas piešķirt atbrīvojumus, kā paredzēts 24. pantā, tā katra tipa darbībai paredz vispārējus noteikumus, kuros norādīts atkritumu veids un daudzumi, uz ko var attiecināt atbrīvojumu, un apstrādes metode, kas jāizmanto.

Tādus noteikumus izstrādā, lai atkritumus apstrādātu saskaņā ar 13. pantu. Direktīvas 24. panta a) punktā minēto apglabāšanas darbību gadījumā minētajos noteikumos būtu jāņem vērā vislabākās pieejamās metodes.

2. Papildus 1. punktā paredzētajiem vispārējiem noteikumiem dalībvalstis paredz konkrētus nosacījumus, lai saņemtu ar bīstamiem atkritumiem saistītus atbrīvojumus, tostarp darbību tipus, kā arī visas citas prasības, kas vajadzīgas, lai veiktu dažādu tipu reģenerāciju un, attiecīgā gadījumā, atkritumos ietvertu bīstamu vielu robežvērtības un emisiju robežvērtības.

3. Dalībvalstis informē Komisiju par vispārējiem noteikumiem, kas paredzēti saskaņā ar 1. un 2. punktu.

26. pants

Reģistrācija

Ja uz turpmāk uzskaitītajām personām neattiecas prasības iegūt atļauju, dalībvalstis nodrošina, lai kompetentā iestāde reģistrētu:

- a) uzņēmumus, kuru profesionālā darbība ir saistīta ar atkritumu savākšanu vai pārvadāšanu;
- b) tirgotājus vai starpniekus; kā arī
- c) uzņēmumus, uz ko attiecas atbrīvojumi no prasībām iegūt atļauju saskaņā ar 24. pantu.

Kad vien iespējams, administratīvā sloga samazināšanas nolūkā kompetento iestāžu uzskaites datus izmanto, lai iegūtu ar šo reģistrācijas procesu saistīto informāciju.

27. pants

Minimālie standarti

1. Var tikt pieņemti minimālie tehniski standarti apstrādes darbībām, kam saskaņā ar 23. pantu vajadzīga atļauja, ja ir pierādījumi, ka ar tādiem minimālajiem standartiem palīdzētu aizsargāt cilvēku veselību un vidi. Šos pasākumus, kas ir paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, to papildinot, pieņem saskaņā ar 39. panta 2. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.

2. Tādi minimālie standarti attiecas tikai uz atkritumu apstrādes darbībām, uz ko neattiecas Direktīva 96/61/EK vai uz ko nebūtu pareizi attiecināt minēto direktīvu.

3. Tādi minimālie standarti:

- a) attiecas uz svarīgāko atkritumu apstrādes darbības radīto ietekmi uz vidi;
- b) nodrošina atkritumu apstrādi saskaņā ar 13. pantu;
- c) ņem vērā labākās pieejamās metodes; un
- d) vajadzības gadījumā ietvert ar apstrādes kvalitāti un procesu prasībām saistītus aspektus.

4. Minimālos standartus darbībām, kas jāreģistrē atbilstīgi 26. panta a) un b) apakšpunktam, pieņem, ja ir pierādījumi tam, ka ar tādiem minimālajiem standartiem, tostarp ar savācēju, pārveidotāju, tirgotāju vai starpnieku tehnisko kvalifikāciju saistītiem aspektiem, palīdzētu aizsargāt cilvēku veselību un vidi vai izvairīties no iekšējā tirgus traucējumiem.

Šos pasākumus, kas ir paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, to papildinot, pieņem saskaņā ar 39. panta 2. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.

V NODAĻA

PLĀNI UN PROGRAMMAS

28. pants

Atkritumu apsaimniekošanas plāni

1. Dalībvalstis nodrošina, lai to kompetentās iestādes saskaņā ar 1., 4., 13. un 16. pantu izstrādātu vienu vai vairākus atkritumu apsaimniekošanas plānus.

Tādi plāniem atsevišķi vai kopā aptver visu attiecīgās dalībvalsts ģeogrāfisko teritoriju.

2. Atkritumu apsaimniekošanas plānos ietver analīzi par pašreizējo atkritumu apsaimniekošanas stāvokli attiecīgajā ģeogrāfiskajā vienībā, kā arī pasākumus, kas jāveic, lai uzlabotu vidi nekaitīgu sagatavošanu atkārtotai izmantošanai, pārstrādei, reģenerācijai un apglabāšanai, un izvērtējumu par to, kā ar attiecīgo plānu atbalstīs šīs direktīvas mērķu un noteikumu īstenošanu.

3. Atkritumu apsaimniekošanas plānos, ja vajadzīgs un ņemot vērā ģeogrāfisko mērogu un plānoto reģionu, ir vismaz šāda informācija:

- a) attiecīgajā teritorijā radīto atkritumu veids, daudzums un avots; atkritumus, ko, iespējams, varētu sūtīt no attiecīgas valsts teritorijas vai uz attiecīgas valsts teritoriju, kā arī izvērtējums par atkritumu plūsmu attīstību nākotnē;
- b) spēkā esošās atkritumu savākšanas sistēmas un svarīgākās apglabāšanas un reģenerācijas iekārtas, tostarp jebkādi īpaši ar atkritumeļļām, bīstamiem atkritumiem vai atkritumu plūsmām saistīti pasākumi, uz ko attiecas konkrēti Kopienas tiesību akti;
- c) izvērtējums par to, vai vajadzīgas jaunas savākšanas sistēmas; vai jāslēdz esošās atkritumu iekārtas; vai saskaņā ar 16. pantu vajadzīga papildu atkritumu pārstrādes infrastruktūra un, vajadzības gadījumā, ar to saistīti ieguldījumi;
- d) vajadzības gadījumā – pietiekama informācija par vietas identifikācijas kritērijiem un turpmāku apglabāšanas iekārtu vai svarīgu reģenerācijas iekārtu jaudu;
- e) vispārēja atkritumu apsaimniekošanas politika, tostarp plānotās atkritumu apsaimniekošanas tehnoloģijas un metodes vai citas atkritumu politikas saistībā ar konkrētām apsaimniekošanas problēmām.

4. Atkritumu apsaimniekošanas plānos, ņemot vērā ģeogrāfisko mērogu un plānoto reģionu, var iekļaut šādus punktus:

- a) ar atkritumu apsaimniekošanu saistīti organizatoriski aspekti, tostarp pienākumu sadale starp atkritumu apsaimniekošanā iesaistītiem publiskiem un privātiem darbību veicējiem;
- b) ekonomisko un citu instrumentu lietderības un piemērotības izvērtējums dažādu atkritumu problēmu risināšanai, ņemot vērā vajadzību uzturēt netraucētu iekšējā tirgus darbību;
- c) informētības veicināšanas kampaņu izmantošana un informācijas sniegšana, kas vērsta uz sabiedrību kopumā vai konkrētu patērētāju kopumu;

d) vēsturiski piesārņotas atkritumu apglabāšanas vietas un pasākumi to sanācijai.

5. Atkritumu apsaimniekošanas plāni atbilst atkritumu apsaimniekošanas plānošanas prasībām, kas izklāstītas Direktīvas 94/62/EK 14. pantā, un Direktīvas 1999/31/EK 5. pantā minētās poligonos apglabājamu bioloģiski noārdāmu atkritumu apjoma samazināšanas stratēģijas īstenošanai.

29. pants

Atkritumu rašanās novēršanas programmas

1. Dalībvalstis saskaņā ar 1. un 4. pantu, vēlākais, līdz 2013. gada 12. decembrim izveido atkritumu rašanās novēršanas programmas.

Tādas programmas attiecīgi ietver vai nu 28. pantā paredzētajos atkritumu apsaimniekošanas plānos vai citās vides politikas programmās, vai arī tās darbojas kā atsevišķas programmas. Ja katru tādu programmu ietver atkritumu apsaimniekošanas plānā vai citās programmās, atkritumu rašanās novēršanas pasākumus skaidri identificē.

2. Šā panta 1. punktā paredzētajās programmās izklāsta atkritumu rašanās novēršanas pasākumu mērķus. Dalībvalstis apraksta spēkā esošos atkritumu rašanās novēršanas pasākumus un izvērtē IV pielikumā minēto pasākumu piemēru vai citu attiecīgu pasākumu lietderību.

Šādu pasākumu pamata mērķis ir saraut saikni starp ekonomikas izaugsmi un ar atkritumu radīšanu saistītu ietekmi uz vidi.

3. Dalībvalstis nosaka atbilstošus, īpašus atkritumu rašanās novēršanas pasākumu kvalitātes un kvantitātes kritērijus, lai pārbaudzītu un novērtētu pasākumu sekmes, un tādā pašā nolūkā var noteikt konkrētus pieņemto kvalitātes un kvantitātes mērķus un rādītājus, kas neatbilst 4. punktā minētajiem.

4. Atkritumu rašanās novēršanas pasākumu rādītājus var pieņemt saskaņā ar 39. panta 3. punktā minēto regulatīvo procedūru.

5. Komisija izveido sistēmu informācijas apmaiņai par paraugpraksi saistībā ar atkritumu rašanās novēršanu un izstrādā pamatnostādnes, lai palīdzētu dalībvalstīm sagatavot programmas.

30. pants

Plānu un programmu izvērtēšana un pārskatīšana

1. Dalībvalstis nodrošina, lai atkritumu apsaimniekošanas plāni un atkritumu rašanās novēršanas programmas izvērtētu un vajadzības gadījumā pārskatītu vismaz reizi sešos gados un, ja nepieciešams, saskaņā ar 9. un 11. pantu.

2. Eiropas Vides aģentūra gada ziņojumā iekļauj pārskatu par attīstību atkritumu rašanās novēršanas programmu pabeigšanā un īstenošanā.

31. pants

Sabiedrības dalība

Dalībvalstis nodrošina, lai attiecīgām ieinteresētām personām un iestādēm un sabiedrībai kopumā saskaņā ar Direktīvu 2003/35/EK vai – attiecīgā gadījumā – Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2001/42/EK (2001. gada 27. jūnijs) par noteiktu plānu un programmu ietekmes uz vidi novērtējumu⁽¹⁾ būtu iespēja piedalīties atkritumu apsaimniekošanas plānu un atkritumu rašanās novēršanas programmu izstrādē un lai tādi dokumenti būtu pieejami, kad tie ir izstrādāti. Dalībvalstis minētos plānus un programmas ievieto publiski pieejamā interneta vietnē.

32. pants

Sadarbība

Vajadzības gadījumā dalībvalstis sadarbojas ar citām attiecīgām dalībvalstīm un Komisiju, lai saskaņā ar 28. un 29. pantu izstrādātu atkritumu apsaimniekošanas plānus un atkritumu rašanās novēršanas programmas.

33. pants

Komisijai iesniedzamā informācija

1. Dalībvalstis informē Komisiju par 28. un 29. pantā minētajiem atkritumu apsaimniekošanas plāniem un atkritumu rašanās novēršanas programmām pēc tam, kad tās pieņemtas, un par jebkuriem būtiskiem plānu vai programmu grozījumiem.

2. Formātu, kādā paziņot informāciju par šo plānu un programmu pieņemšanu un būtisku pārskatīšanu, pieņem saskaņā ar 39. panta 3. punktā minēto regulatīvo procedūru.

⁽¹⁾ OV L 197, 21.7.2001., 30. lpp.

VI NODAĻA

PĀRBAUDES UN UZSKAITE

34. pants

Inspekcijas

1. Kompetentās iestādes attiecīgi periodiski pārbauda uzņēmumus, kas apstrādā atkritumus, uzņēmumus, kuru profesionālā darbība ir saistīta ar atkritumu savākšanu vai pārvadāšanu, starpniekus un tirgotājus, kā arī uzņēmumus, kas rada bīstamus atkritumus.

2. Savākšanas un pārvadāšanas darbību pārbaudes aptver savākto un pārvadāto atkritumu izcelsmi, īpašības, daudzumu un galamērķi.

3. Dalībvalstis var ņemt vērā reģistrācijas, kas veiktas saskaņā ar Kopienas Vides vadības un audita sistēmu (EMAS), jo īpaši saistībā ar pārbaudi biežumu un intensitāti.

35. pants

Uzskaitē

1. Direktīvas 23. panta 1. punktā minētie uzņēmumi, bīstamu atkritumu radītāji un uzņēmumi, kuru profesionālā darbība ir saistīta ar bīstamu atkritumu savākšanu vai pārvadāšanu, vai kas darbojas kā bīstamu atkritumu tirgotāji vai starpnieki, hronoloģiski reģistrē atkritumu daudzumu, īpašības, izcelsmi un attiecīgā gadījumā galamērķi, savākšanas biežumu, transporta veidu un paredzamo atkritumu apstrādes metodi, un pēc lūguma dara šo informāciju pieejamu kompetentajām iestādēm.

2. Uzskaites datus par bīstamiem atkritumiem uzglabā vismaz trīs gadus, izņemot uzņēmumos, kas pārvadā bīstamus atkritumus un kam minētie dati jāglabā vismaz 12 mēnešus.

Pēc kompetento iestāžu vai iepriekšējā atkritumu īpašnieka lūguma sniedz dokumentārus pierādījumus par to, ka ir veiktas apsaimniekošanas darbības.

3. Dalībvalstis var likt nebīstamu atkritumu radītājiem ievērot 1. un 2. punktu.

36. pants

Noteikumu izpildes nodrošināšana un sankcijas

1. Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai aizliegtu atkritumu izmešanu, izgāšanu un nekontrolētu apsaimniekošanu.

2. Dalībvalstis paredz noteikumus par sankcijām, kas piemērojamas par šīs direktīvas noteikumu pārkāpumiem, un veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka šos noteikumus īsteno. Noteiktās sankcijas ir efektīvas, samērīgas un preventīvas.

VII NODAĻA

NOBEIGUMA NOTEIKUMI

37. pants

Ziņošana un pārskatīšana

1. Dalībvalstis reizi trijos gados informē Komisiju par šīs direktīvas īstenošanu, nosūtot tai nozares pārskatu elektroniskā formā. Pārskatā ir arī informācija par atkritumēlļu apsaimniekošanu un panākumiem, kas gūti, īstenojot atkritumu rašanās novēršanas programmas, un vajadzības gadījumā informācija par 8. pantā paredzētajiem pasākumiem attiecībā uz ražotāja paplašinātu atbildību.

Pārskatu sagatavo, balstoties uz anketu vai paraugu, ko Komisija izstrādā saskaņā ar Padomes Direktīvas 91/692/EEK (1991. gada 23. decembris), ar ko standartizē un racionalizē ziņojumus par to, kā īsteno dažas direktīvas, kas attiecas uz vidi⁽¹⁾, 6. pantā minēto procedūru. Pārskatu Komisijai sniedz deviņos mēnešos pēc tam, kad beidzies tajā aptvertais triju gadu laikposms.

2. Minēto anketu vai paraugu Komisija nosūta dalībvalstīm sešus mēnešus pirms nozares pārskatā aptvertā laikposma sākuma.

3. Pārskatu par šīs direktīvas īstenošanu Komisija publicē deviņos mēnešos pēc dalībvalstu sagatavotu nozares pārskatu saņemšanas saskaņā ar 1. punktu.

4. Pirmajā pārskatā, kurš aptver laikposmu līdz 2014. gada 12. decembrim, Komisija izvērtē šīs direktīvas īstenošanu,

tostarp energoefektivitātes nosacījumus, un vajadzības gadījumā nāk klajā ar priekšlikumu to pārskatīt. Pārskatā izvērtē spēkā esošās dalībvalstu atkritumu rašanās novēršanas programmas, mērķus un rādītājus un pārskata iespējas ieviest Kopienas mēroga programmas, tostarp ražotāja paplašinātas atbildības shēmas saistībā ar noteiktām atkritumu plūsmām, mērķus, rādītājus un pasākumus saistībā ar pārstrādi, kā arī materiālu un enerģijas reģenerācijas darbībām, kuras var dot ieguldījumu 1. un 4. pantā noteikto mērķu efektīvākā sasniegšanā.

38. pants

Interpretācija un pielāgošana tehnikas attīstībai

1. Komisija var izstrādāt pamatnostādnes, kā interpretēt reģenerācijas un apglabāšanas definīcijas.

Vajadzības gadījumā precizē II pielikumā R 1 minētās sadedzināšanas iekārtu formulas piemērošanu. Var ņemt vērā vietējos klimatiskos apstākļus, piemēram, lielu aukstumu un vajadzību pēc apkures, ciktāl tie ietekmē tās enerģijas apjomus, ko tehniski var izmantot vai saražot elektrības, apkures, atvērinoša vai darbinoša tvaika veidā. Var arī ņemt vērā vietējos apstākļus tālākajos reģionos, kā atzīts Līguma 299. panta 2. punkta ceturtajā daļā, un Spānijas un Portugāles Pievienošanās akta 25. pantā minētajās teritorijās. Šos pasākumus, kas ir paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, pieņem saskaņā ar 39. panta 2. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.

2. Pielikumus var grozīt, ņemot vērā zinātnes un tehnikas attīstību. Šos pasākumus, kas ir paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, pieņem saskaņā ar 39. panta 2. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.

39. pants

Komitejas procedūra

1. Komisijai palīdz komiteja.

2. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Lēmuma 1999/468/EK 5.a panta 1. līdz 4. punktu un 7. pantu, ņemot vērā tā 8. pantu.

3. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Lēmuma 1999/468/EK 5. un 7. pantu, ņemot vērā tā 8. pantu.

Lēmuma 1999/468/EK 5. panta 6. punktā paredzētais termiņš ir trīs mēneši.

⁽¹⁾ OV L 377, 31.12.1991., 48. lpp.

40. pants

Transponēšana

1. Dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai līdz 2010. gada 12. decembrim izpildītu šīs direktīvas prasības.

Kad dalībvalstis pieņem minētos pasākumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu, vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālajai publikācijai. Dalībvalstīs nosaka paņēmienus, kā izdarīt šādas atsauces.

2. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus to valsts tiesību aktu galvenos noteikumus, ko tās pieņēmušas jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

41. pants

Atcelšana un pārejas noteikumi

Ar šo Direktīvas 75/439/EEK, 91/689/EEK un 2006/12/EK tiek atceltas no 2010. gada 12. decembra.

Tomēr no 2008. gada 12. decembra piemēro šādu noteikumu:

a) Direktīvas 75/439/EEK 10. panta 4. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“4. Komisija nosaka to mērījumu standartmetodi, ar kuriem nosaka PHB/PHT saturu atkritumeļļās. Šo pasākumu, kurš ir paredzēts, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, to papildinot, pieņem saskaņā ar regulatīvo kontroles procedūru, kas minēta 18. panta 4. punktā Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2006/12/EK (2006. gada 5. aprīlis) par atkritumiem (*).”

(*) OV L 114, 27.4.2006., 9. lpp.”;

b) ar šo Direktīvu 91/689/EEK groza šādi:

i) 1. panta 4. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“4. Šajā direktīvā “bīstamie atkritumi” ir:

— atkritumi, kuri ir klasificēti kā bīstamie atkritumi un kuri ir iekļauti ar Komisijas Lēmumu 2000/532/EK (*)

noteiktajā sarakstā, pamatojoties uz šīs direktīvas I un II pielikumu. Šiem atkritumiem ir jābūt vienai vai vairākām III pielikumā minētajām īpašībām. Sarakstā ņem vērā atkritumu izcelsmi un sastāvu, un vajadzības gadījumā koncentrācijas robežvērtības. Šo sarakstu periodiski pārskata un vajadzības gadījumā atjaunina. Šos pasākumus, kas ir paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, to papildinot, pieņem saskaņā ar regulatīvo kontroles procedūru, kas minēta 18. panta 4. punktā Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2006/12/EK (2006. gada 5. aprīlis) par atkritumiem (**);

— jebkuri citi atkritumi, kuriem, kā uzskata dalībvalsts, piemīt viena vai vairākas no III pielikumā minētajām īpašībām. Par šādiem gadījumiem ziņo Komisijai un tos pārskata, lai pielāgotu sarakstu. Šos pasākumus, kuri ir paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, to papildinot, pieņem saskaņā ar Direktīvas 2006/12/EK 18. panta 4. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.

(*) OV L 226, 6.9.2000., 3. lpp.

(**) OV L 114, 27.4.2006., 9. lpp.”;

ii) 9. pantu aizstāj ar šādu pantu:

“9. pants

Pasākumus, kuri ir nepieciešami, lai šīs direktīvas pielikumus pielāgotu zinātnes un tehnikas attīstībai un pārskatītu 1. panta 4. punktā minēto atkritumu sarakstu, un kuri ir paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, *inter alia*, to papildinot, pieņem saskaņā ar Direktīvas 2006/12/EK 18. panta 4. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.”;

c) ar šo Direktīvu 2006/12/EK groza šādi:

i) 1. panta 2. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“2. Šā panta 1. punkta a) apakšpunkta nolūkā piemēro Komisijas Lēmumu 2000/532/EK (*), kurā ir to atkritumu saraksts, kas pieder šīs direktīvas I pielikumā iekļautajām kategorijām. Šo sarakstu periodiski pārskata un vajadzības gadījumā atjaunina. Šos pasākumus, kuri ir paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, to papildinot, pieņem saskaņā ar Direktīvas 2006/12/EK 18. panta 4. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.

(*) OV L 226, 6.9.2000., 3. lpp.”;

ii) 17. pantu aizstāj ar šādu pantu:

“17. pants

Grozījumus, kuri ir nepieciešami, lai pielikumus pielāgotu zinātnes un tehnikas attīstībai, un kuri ir paredzēti, lai grozītu nebūtiskus šīs direktīvas elementus, pieņem saskaņā ar Direktīvas 2006/12/EK 18. panta 4. punktā minēto regulatīvo kontroles procedūru.”;

iii) 18. panta 4. punktu aizstāj ar šādu punktu:

“4. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Lēmuma 1999/468/EK 5.a panta 1. līdz 4. punktu un 7. pantu, ņemot vērā 8. pantu.”.

Atsauces uz atceltajām direktīvām uzskata par atsaucēm uz šo direktīvu, un tās lasa saskaņā ar atbilstības tabulu V pielikumā.

42. pants

Spēkā stāšanās

Šī direktīva stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

43. pants

Adresāti

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Strasbūrā, 2008. gada 19. novembrī

Eiropas Parlamenta vārdā —

priekšsēdētājs

H.-G. PÖTTERING

Padomes vārdā —

priekšsēdētājs

J.-P. JOUYET

I PIELIKUMS

ATKRITUMU APGLABĀŠANA

- D 1 Noglabāšana virs vai zem zemes (piem., atkritumu poligonā u.c.)
- D 2 Attīrīšana augsnē (piemēram, šķidro atkritumu vai dūņu bioloģiska noārdīšanās augsnē u.tml.)
- D 3 Iesūknēšana zemes dziļēs (piemēram, iesūknējamu atkritumu iesūknēšana akās, sālsalās vai dabīgi radušos apakšzemes dobumos u.tml.)
- D 4 Uzglabāšana dīķos vai baseinos (piem., šķidrums vai dūņainu atkritumu novietošana bedrēs, dīķos, lagūnās u.tml.)
- D 5 Īpaši ierīkoti atkritumu poligoni (piemēram, atkritumu apglabāšana atsevišķos izklātos nodalījumos, kas ir nošķirti cits no cita un no vides u.tml.)
- D 6 Ievadīšana ūdenstilpnē, izņemot jūras/okeānus
- D 7 Izgāšana jūrā vai okeānā, arī apglabāšana jūras gultnē
- D 8 Bioloģiska apstrāde, kas nav minēta citur šajā pielikumā un kuru dēļ veidojas galējie savienojumi vai maisījumi, kurus apglabā, izmantojot kādu no D 1 līdz D 12 punktā minētajiem paņēmieniem
- D 9 Fizikāli ķīmiska apstrāde, kas nav minēta citur šajā pielikumā un kuras dēļ veidojas galējie savienojumi vai maisījumi, kurus apglabā, izmantojot kādu no D 1 līdz D 12 punktā minētajiem paņēmieniem (piemēram, iztvaicēšana, žāvēšana, kalcinēšana u.tml.)
- D 10 Sadedzināšana uz zemes
- D 11 Sadedzināšana jūrā (*)
- D 12 Pastāvīga glabāšana (piem., konteineru noglabāšana kalnraktuvēs u.tml.)
- D 13 Sajaukšana, pirms izmanto kādu no D 1 līdz D 12 minētajiem paņēmieniem (**)
- 14 D Pārsaiņošana, pirms izmanto kādu no D 1 līdz D 13 punktā minētajiem paņēmieniem
- D 15 Glabāšana, pirms izmanto kādu no D 1 līdz D 14 punktā minētajiem paņēmieniem (izņemot pagaidu glabāšanu pirms savākšanas teritorijā, kur atkritumi radīti) (***)

(*) Šī darbība ir aizliegta ar ES tiesību aktiem un starptautiskām konvencijām.

(**) Ja nav cita piemērota D koda, tas var ietvert iepriekšējās darbības pirms apglabāšanas, tostarp pirmsapstrādi, *inter alia*, šķirošanu, saspiešanu, presēšanu, granulēšanu, žāvēšanu, smalcināšanu, kondicionēšanu vai nošķiršanu, pirms izmanto kādu no D 1 līdz D 12 minētajiem paņēmieniem.

(***) Pagaidu glabāšana ir iepriekšēja glabāšana saskaņā ar 3. panta 10. punktu.

II PIELIKUMS

ATKRITUMU REĢENERĀCIJA

- R 1 Izmanto galvenokārt kā degvielu vai citu līdzekli enerģijas ražošanai (*).
- R 2 Šķīdinātāju atgūšana/reģenerācija
- R 3 Organisko vielu pārstrāde/atgūšana, izņemot šķīdinātājus (arī kompostēšana un citi bioloģiskas pārstrādes paņēmieni) (**)
- R 4 Metālu un metālu savienojumu pārstrāde/atgūšana
- R 5 Citu neorganisko materiālu pārstrāde/atgūšana (***)
- R 6 Skābju vai bāzu reģenerācija
- R 7 Piesārņojuma apkarošanai izmantoto vielu reģenerācija
- R 8 Katalizatoru komponentu reģenerācija
- R 9 Eļļu reģenerācija vai atkārtota izmantošana citā veidā
- R 10 Apstrāde augsnē, kā rezultātā labumu gūst lauksaimniecība vai kā rezultātā notiek ekoloģiski uzlabojumi
- R 11 Tādu atkritumu izmantošana, kas iegūti, izmantojot jebkuru no R 1 līdz R 10 minētajām darbībām
- R 12 Atkritumu apmaiņa, lai ar tiem veiktu kādu no R 1 līdz R 11 minētajām darbībām (****)
- R 13 Atkritumu glabāšana līdz jebkuras R 1 līdz R 12 punktā minētas darbības izmantošanas (izņemot īslaicīgu glabāšanu pirms savākšanas vietā, kur atkritumi radīti) (*****)

(*) Tas ietver cieto sadzīves atkritumu apstrādi īpaši paredzētas atkritumu sadedzināšanas iekārtas tikai tad, ja to energoefektivitāte ir līdzvērtīga vai lielāka par:

— 0,60 – iekārtām, kas saskaņā ar piemērojamiem Kopienas tiesību aktiem darbojas un kam piešķirta atļauja pirms 2009. gada 1. janvāra,

— 0,65 – iekārtām, kam piešķirta atļauja pēc 2008. gada 31. decembra,

to aprēķinot ar šādu formulu:

$$\text{energoefektivitāte} = (E_p - (E_f + E_i)) / (0,97 \times (E_w + E_f)),$$

kur:

E_p ir enerģijas apjoms, kas gadā saražots kā siltums vai elektrība. To aprēķina, enerģiju elektrības formā reizinot ar 2,6 un komerciālos nolūkos ražotu siltuma apjomu reizinot ar 1,1 (GJ/gadā)

E_f ir tās enerģijas apjoms, ko sistēmā gada laikā ievada no degvielām, kas rada tvaikus (GJ/gadā).

E_w ir apstrādātajos atkritumos ietvertais enerģijas apjoms gadā, kas aprēķināts, izmantojot atkritumu kopējo siltumietilpību (GJ/gadā).

E_i ir tās enerģijas apjoms, ko gada laikā importē, izņemot E_w un E_f (GJ/gadā)

0,97 ir koeficients, kas atspoguļo smago pelnu un izstarošanas dēļ zudušu enerģiju.

Šo formulu izmanto saskaņā ar atsaucies dokumentu par labākajām pieejamām metodēm atkritumu sadedzināšanai.

(**) Tas ietver gazifikāciju un pirolīzi, izmantojot sastāvdaļas kā ķīmiskas vielas.

(***) Tas ietver augsnes tīrīšanu, kā rezultātā augsne tiek reģenerēta un tiek pārstrādāti neorganiskie celtniecības materiāli.

(****) Ja nav cita piemērota R koda, tas var ietvert iepriekšējās darbības pirms reģenerācijas, tostarp pirmsapstrādi, *inter alia*, demontāžu, šķīrošanu, saspiešanu, presēšanu, granulēšanu, žāvēšanu, smalcināšanu, kondicionēšanu, pārsaiņošanu, atdalīšanu vai sajaukšanu, pirms izmanto kādu no R 1 līdz R 11 minētajām darbībām.

(*****) Pagaidu glabāšana ir iepriekšēja glabāšana saskaņā ar 3. panta 10. punktu.

III PIELIKUMS

ATKRITUMU ĪPAŠĪBAS, KAS PADARA TOS BĪSTAMUS

- H 1 "Sprādzienbīstams": vielas un preparāti, kas var sprāgt atklātas liesmas iedarbībā vai kas ir jutīgāki pret triecieniem vai berzi nekā dinitrobenzols.
- H 2 "Spēcīgs oksidētājs": vielas un preparāti, kas kontaktā ar citām, jo īpaši uzliesmojošām, vielām, izraisa eksotermiskas reakcijas.
- H 3-A "Viegli uzliesmojošs":
- šķidrās vielas un preparāti, kuru uzliesmošanas temperatūra ir zemāka nekā 21 °C (tostarp īpaši viegli uzliesmojoši šķidrums), vai
 - vielas un preparātus, kas apkārtējā temperatūrā kontaktā ar gaisu var sakarst un aizdegties, nepievadot enerģiju, vai
 - cietas vielas un preparātus, kas pēc īsa kontakta ar uguns avotu var sakarst un aizdegties un kuri pēc uguns avota aizvākšanas turpina degt vai tiek izlietoti, vai
 - gāzveida vielas un preparāti, kas ir uzliesmojoši gaisā pie normāla spiediena, vai
 - vielas un preparāti, kas, saskaroties ar ūdeni vai mitru gaisu, izdala viegli uzliesmojošas gāzes bīstamos daudzumos.
- H 3-B "Uzliesmojošs": šķidrās vielas un preparāti ar uzliesmošanas temperatūru no 21 °C līdz 55 °C.
- H 4 "Kairinošs": nekodīgas vielas un preparāti, kas tūlītējā, ilgstošā vai atkārtotā saskarsmē ar ādu vai gļotādas membrānu var izraisīt iekaisumu.
- H 5 "Kaitīgs": vielas un preparāti, kas, ieelpoti, norīti vai absorbēti caur ādu, var radīt noteiktu veselības apdraudējumu.
- H 6 "Toksisks": vielas un preparāti (tostarp ļoti toksiskas vielas un preparāti), kas, ieelpoti, norīti vai absorbēti caur ādu, var radīt nopietnus akūtus vai hroniskus veselības apdraudējumus vai pat izraisīt nāvi.
- H 7 "Kancerogēns": vielas un preparāti, kas, ieelpoti, norīti vai absorbēti caur ādu, var izraisīt vēzi vai paaugstināt tā rašanās iespējamību.
- H 8 "Kodīgs": vielas un preparāti, kas, nonākot saskarē ar dzīvajiem audiem, tos var iznīcināt.
- H 9 "Infekciozs": vielas un preparāti, kas satur dzīvotspējīgus mikroorganismus vai to toksīnus, par ko ir zināms vai domājams, ka tie var izraisīt cilvēku vai citu dzīvnieku organismu saslimšanu.
- H 10 "Toksisks reprodukcijai": vielas un preparāti, kas, ieelpoti, norīti vai absorbēti caur ādu, var izraisīt nepārmanojamas ģenētiskas anomālijas vai palielināt to rašanās iespējamību.
- H 11 "Mutagēns": vielas un preparāti, kas, ieelpoti, norīti vai absorbēti caur ādu, var izraisīt pārmantojamas ģenētiskas anomālijas vai palielināt to rašanās iespējamību.
- H 12 Atkritumi, kas, saskaroties ar ūdeni, gaisu vai skābi, izdala toksiskas vai ļoti toksiskas gāzes.
- H 13 (*) "Jutīgumu izraisošs": vielas un preparāti, pret kuriem var rasties paaugstināts jutīgums, tos ieelpojot vai tiem absorbējoties caur ādu, un vielas vai preparāta turpmākajā ietekmē veidojas tiem raksturīgs kaitīgums.
- H 14 "Ekotoksisks": atkritumi, kas rada vai var radīt tūlītēju vai kavētu apdraudējumu vienam vai vairākiem vides elementiem.

(*) Ciktāl ir pieejamas testēšanas metodes.

H 15 Atkritumi, kas pēc apglabāšanas jebkādi var izdalīt kādu citu vielu, piemēram, infiltrātu, kam piemīt kāda no iepriekš minētajām īpašībām.

Piezīmes

1. Bīstamības apzīmējumus “toksisks” (un “ļoti toksisks”), “kaitīgs”, “kodīgs”, “kairinošs”, “kancerogēns”, “toksisks reprodukcijai”, “mutagēns” un “ekotoksisks” piešķir, balstoties uz kritērijiem, kas paredzēti VI pielikumā Padomes Direktīvai 67/548/EEK (1967. gada 27. jūnijs) par normatīvo un administratīvo aktu tuvināšanu attiecībā uz bīstamu vielu klasifikāciju, iepakojšanu un marķēšanu ⁽¹⁾.
2. Vajadzības gadījumā piemēro robežvērtības, kas uzskaitītas II un III pielikumā Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvai 1999/45/EK (1999. gada 31. maijs) par dalībvalstu normatīvo un administratīvo aktu tuvināšanu jautājumos, kas attiecas uz bīstamu preparātu klasifikāciju, iepakojšanu un marķēšanu ⁽²⁾.

Testu metodes

Metodes, kas jāizmanto, ir aprakstītas Direktīvas 67/548/EEK V pielikumā, kā arī citās attiecīgās CEN piezīmēs.

⁽¹⁾ OV 196, 16.8.1967., 1. lpp.

⁽²⁾ OV L 200, 30.7.1999., 1. lpp.

IV PIELIKUMS

DIREKTĪVAS 29. PANTĀ MINĒTO ATKRITUMU RAŠANĀS NOVĒRŠANAS PASĀKUMU PIEMĒRI**Pasākumi, kas var ietekmēt atkritumu radīšanas pamatnosacījumus**

1. Plānošanas pasākumu vai citu ekonomikas instrumentu izmantošana, kas veicina resursu efektīvu izmantošanu.
2. Pētniecības un attīstības veicināšana, lai izstrādātu tīrākus un mazāku atkritumu daudzumu radošus produktus un tehnoloģijas, un tādas pētniecības un attīstības rezultātu izplatīšana un izmantošana.
3. Tādu efektīvu un nozīmīgu rādītāju izstrāde, kas ļauj konstatēt ar atkritumu radīšanu saistītu ietekmi uz vidi un kas vērsta uz atkritumu rašanās novēršanu visos mērogos, piemēram, Kopienas mērogā veikti produktu salīdzinājumi, vietēju iestāžu darbības un attiecīgas valsts mērogā veikti pasākumi.

Pasākumi, kas var ietekmēt projektēšanas un ražošanas, un izplatīšanas stadiju

4. Ekodizaina veicināšana (vides aspektu sistemātiska iestrāde produkta konstrukcijā, lai uzlabotu tā ietekmi uz vidi visā tā aprites ciklā).
5. Informācijas sniegšana par atkritumu rašanās novēršanas metodēm, lai rūpniecībā ieviestu labākās pieejamās metodes.
6. Mācību organizēšana kompetentām iestādēm saistībā ar atkritumu rašanās novēršanas prasību ietveršanu atļaujās saskaņā ar šo direktīvu un Direktīvu 96/61/EK.
7. Atkritumu rašanās novēršanas pasākumu ieviešana iekārtās, uz ko neattiecas Direktīva 96/61/EK. Ja vajadzīgs, tādi pasākumi varētu ietvert atkritumu rašanās novēršanas izvērtējumus vai plānus.
8. Informētības veicināšanas kampaņu izmantošana vai finansiāla, lēmumu pieņemšanas vai citāda atbalsta sniegšana uzņēmumiem. Tādi pasākumi varētu būt jo īpaši efektīvi, ja tie ir vērsti uz maziem un vidējiem uzņēmumiem vai pielāgoti tiem, un darbojas ar izveidotu uzņēmumu tīklu palīdzību.
9. Brīvprātīgu vienošanos, patērētāju un ražotāju diskusiju vai nozares apspriežu izmantošana, lai attiecīgie uzņēmumi vai rūpniecības nozares izstrādātu atkritumu rašanās novēršanas plānus vai mērķus, vai uzlabotu produktus vai iesaiņojumu, kas rada lielu daudzumu atkritumu.
10. Uzticamu vides apsaimniekošanas sistēmu, tostarp EMAS un ISO 14001, veicināšana.

Pasākumi, kas var ietekmēt patēriņa un izmantošanas stadiju

11. Ekonomikas instrumenti, piemēram, veicinot "videi nekaitīgu iepirkšanos" vai ieviešot obligātu maksājumu, kas pircējiem jāmaksā par konkrētu preci vai iesaiņojuma elementu, ko citādi nodrošinātu bez maksas.
12. Informētības veicināšanas kampaņu izmantošana un informācijas sniegšana, kas vērsta un sabiedrību kopumā vai konkrētu patērētāju grupu.
13. Uzticama ekomarķējuma veicināšana.
14. Vienošanās ar nozari, piemēram, diskusijas par produktu izmantošanu, piemēram, tās, ko īsteno saskaņā ar integrēto produktu politiku, vai ar mazumtirgotājiem – par atkritumu rašanās novēršanas informācijas un tādu produktu pieejamību, kas mazāk ietekmē vidi.
15. Sakarā ar valsts un korporatīvo iepirkumu vides un atkritumu rašanās novēršanas kritēriju ietveršana uzaicinājumos piedalīties konkursos un līgumos saskaņā ar Rokasgrāmatu par valsts iepirkumiem, ņemot vērā vides aspektus, ko Komisija publicējusi 2004. gada 29. oktobrī.
16. Attiecīgu atkritumos izmestu produktu vai to sastāvdaļu atkārtotas izmantošanas un/vai labošanas veicināšana, jo īpaši izmantojot tādus pasākumus kā izglītošana, ekonomiski, loģistiski vai citi pasākumi, piemēram, izveidojot vai atbalstot akreditētus labošanas un atkārtotas izmantošanas centrus un tīklus, jo īpaši blīvi apdzīvotos reģionos.

V PIELIKUMS

ATBILSTĪBAS TABULA

Direktīva 2006/12/EK	Šī direktīva
1. panta 1. punkta a) apakšpunkts	3. panta 1. punkts
1. panta 1. punkta b) apakšpunkts	3. panta 5. punkts
1. panta 1. punkta c) apakšpunkts	3. panta 6. punkts
1. panta 1. punkta d) apakšpunkts	3. panta 9. punkts
1. panta 1. punkta e) apakšpunkts	3. panta 19. punkts
1. panta 1. punkta f) apakšpunkts	3. panta 15. punkts
1. panta 1. punkta g) apakšpunkts	3. panta 10. punkts
1. panta 2. punkts	7. pants
2. panta 1. punkts	2. panta 1. punkts
2. panta 1. punkta a) apakšpunkts	2. panta 1. punkta a) apakšpunkts
2. panta 1. punkta b) apakšpunkts	2. panta 2. punkts
2. panta 1. punkta b) apakšpunkta i) punkts	2. panta 1. punkta d) apakšpunkts
2. panta 1. punkta b) apakšpunkta ii) punkts	2. panta 2. punkta d) apakšpunkts
2. panta 1. punkta b) apakšpunkta iii) punkts	2. panta 1. punkta f) apakšpunkts un 2. punkta c) apakšpunkts
2. panta 1. punkta b) apakšpunkta iv) punkts	2. panta 2. punkta a) apakšpunkts
2. panta 1. punkta b) apakšpunkta v) punkts	2. panta 1. punkta e) apakšpunkts
2. panta 2. punkts	2. panta 4. punkts
3. panta 1. punkts	4. pants
4. panta 1. punkts	13. pants
4. panta 2. punkts	36. panta 1. punkts
5. pants	16. pants
6. pants	—
7. pants	28. pants
8. pants	15. pants
9. pants	23. pants
10. pants	23. pants
11. pants	24. un 25. pants
12. pants	26. pants
13. pants	34. pants
14. pants	35. pants
15. pants	14. pants
16. pants	37. pants
17. pants	38. pants
18. panta 1. punkts	39. panta 1. punkts

Direktīva 2006/12/EK	Šī direktīva
—	39. panta 2. punkts
18. panta 2. punkts	39. panta 4. punkts
18. panta 3. punkts	39. panta 3. punkts
19. pants	40. pants
20. pants	—
21. pants	42. pants
22. pants	43. pants
I pielikums	—
II A pielikums	I pielikums
II B pielikums	II pielikums

Direktīva 75/439/EEK	Šī direktīva
1. panta 1. punkts	3. panta 18. punkts
2. pants	13. un 21. pants
3. panta 1. un 2. punkts	—
3. panta 3. punkts	13. pants
4. pants	13. pants
5. panta 1. punkts	—
5. panta 2. punkts	—
5. panta 3. punkts	—
5. panta 4. punkts	26. un 34. pants
6. pants	23. pants
7. panta a) punkts	13. pants
7. panta b) punkts	—
8. panta 1. punkts	—
8. panta 2. punkta a) apakšpunkts	—
8. panta 2. punkta b) apakšpunkts	—
8. panta 3. punkts	—
9. pants	—
10. panta 1. punkts	18. pants
10. panta 2. punkts	13. pants
10. panta 3. un 4. punkts	—
10. panta 5. punkts	19., 21., 25., 34. un 35. pants
11. pants	—
12. pants	35. pants
13. panta 1. punkts	34. pants

Direktīva 75/439/EEK	Šī direktīva
13. panta 2. punkts	—
14. pants	—
15. pants	—
16. pants	—
17. pants	—
18. pants	37. pants
19. pants	—
20. pants	—
21. pants	—
22. pants	—
I pielikums	—

Direktīva 91/689/EEK	Šī direktīva
1. panta 1. punkts	—
1. panta 2. punkts	—
1. panta 3. punkts	—
1. panta 4. punkts	3. panta 2. punkts un 7. pants
1. panta 5. punkts	20. pants
2. panta 1. punkts	23. pants
2. panta 2. līdz 4. punkts	18. pants
3. pants	24., 25. un 26. pants
4. panta 1. punkts	34. panta 1. punkts
4. panta 2. un 3. punkts	35. pants
5. panta 1. punkts	19. panta 1. punkts
5. panta 2. punkts	34. panta 2. punkts
5. panta 3. punkts	19. panta 2. punkts
6. pants	28. pants
7. pants	—
8. pants	—
9. pants	—
10. pants	—
11. pants	—
12. pants	—
I un II pielikums	—
III pielikums	III pielikums